

PRYČ S IMPERIALISMEM, MÍR A SVOBODU VŠEM NÁRODŮM!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“



DIALOG

OTÁZKY • ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 332 KVĚTEN - ČERVEN 2017 ROČNÍK 28 CENA 20,- Kč

NEDÍVEJME SE NA KLTR OČIMA PORAŽENCŮ!

Na celém světě nalezneme jen málo takových zemí, o kterých se tolik mluví a současně tolik lže, jako o Korejské lidově demokratické republice. V dubnu jsem se odtamtud vrátil z déle než týden trávajícího pobytu. Chápu, že propaganda proti této zemi je u nás natolik intenzivní a všeobíhající, že při popisu svých dojmů budu obviněn jako placený agent KLTR. V takovém případě bych ovšem nemusel vážit cestu více než 10 tisíc kilometrů daleko, trávit v každém směru dva dny v letadlech a na letištích, a mohl bych ódy na KLTR skládat v pohodlí u svého počítače.

Viděl jsem na vlastní oči vojenskou přehlídku a manifestaci pracujících na Kim Ir Senově náměstí 15. dubna v Den Slunce (105. výročí narození Kim Ir Sena). Není mnoho cizinců, kterým je tato pocta určena. Úplný záznam přehlídky je k dispozici na internetu, ale skutečný pohled je nesrovnatelně působivější. Sváteční atmosféru tohoto dne nelze popsat slovy. Kdo něco takového prožije, musí se jen vysmívat tvrzením buržoazní propagandy, že nadšení občanů KLTR pro věc socialismu a nezávislosti své vlasti je prý vynucené a falešné. Byl jsem svědkem shromáždění, kdy na pokojně obyvatelstvo mířili ze střešů a horních oken domů ostřelovači – nebylo to však při přehlídce či při manifestaci v KLTR, ale při inauguraci prezidenta Miloše Zemana na Hradčanském náměstí v „demokratické“ Praze.

Český nebo slovenský maloměšťák se může posmívat obrovské důvěře korejského lidu ve své nejvyšší stranické a státní představitele, bude-li se na tuto otázku dívat z domácího pohledu, kde všeobecně respektovaného revolučního vůdce nikdo nepamatuje po desítky let. Ale i serióznější odpůrci KLTR přiznávají, že politika tohoto státu rozhodně není slepě řízena subjektivismem jednoho člověka. Pokud by tomu tak bylo, nemohla by přežít v podmínkách naprosté mezinárodní izolace, za vyhrocené mezinárodní politické situace, více než 25 let po pádu světové socialistické soustavy.

Posměváčci a pomlouvači, zpochybňující obrovskou lásku a úctu korejského lidu ke svému vůdci, by měli porovnat zaslužené projevy vděčnosti pro vůdce korejské revoluce s fanatickým davovým šílenstvím v buržoazních zemích před pochybnými „celebritami“, které pro blaho lidu své země a pro věc společenského pokroku neudělaly nic, zatímco lid KLTR a ostatní její podporovatelé vzdávají čest představiteli ozbrojeného třídního boje proti imperialistickým válečným štávcům, vyhrožujícím ve své snaze o ovládnutí celého světa vyhlazením milionů mírumilovných korejských vlastenců.

Západním „celebritám“ nehrozí nic než ztráta popularity. Maršál Kim Čong Un nasazuje za svou vlast život. V případě porážky režimu by

ho imperialisté bezpochyby popravili tak, jako manžele Ceaušescovy v Rumunsku, Husajna v Iráku nebo Kaddáfího v Libyi. Naštěstí KLTR je mnohem pevnější než režimy ve výše uvedených zemích a na rozdíl od nich neusiluje o domluvu s třídním nepřítelem „po dobrém“.

Když socialismus funguje

U západních zastánců socialismu se často vyskytují pochybnosti o tom, je-li severní Korea socialistická. Jen po zběžném poznání této země však lze stěží pochybovat o tom, že zdejší společnost, dle ústavy lidově demokratická diktatura, je založena na společenském vlastnictví a kolektivismu. Uvědomělá organizovanost a ze západního, značně individualistického pohledu až neuvěřitelná disciplinovanost lidu KLTR svědčí o hluboké důvěře pracujících mas ve věc socialismu. Viděl jsem opravdu velké množství Korejců a Korejek v ulicích Pchjongjangu. Nikdo nepůsobil nešťastně, uštvaně či vyčerpaně, neviděl jsem žádné konfliktní situace ani příklady protispoločenského jednání. Je to velký rozdíl oproti západnímu světu. Těžko tvrdit, že nám, delegaci z bývalé ČSSR, byly nahnány do cesty desítky tisíc komparzistů, kteří byli podplaceni nebo donuceni, aby se tvářili spokojeně. Připomíná mi to dávný dialog Voskovce a Wericha o SSSR z roku 1935, kde říkají: „Oni to tam s tou přetvářkou ženou tak daleko, že snad dají těm lidem najíst, aby to nevypadalo, že je tam hlad.“

Nelze si představit, že by poměrně malá země jako KLTR, v blízkosti tak tvrdě nepřátelských sil jako je vedení jižní Koreje a Japonska, území obsazených po zuby ozbrojenými vojsky USA, mohla fungovat po tak dlouhou dobu bez skutečných, bezvýhradných a plnohodnotných spojení, pokud by podpora politice Korejské strany práce byla jen předstíraná a vynucená.

Vracel jsem se ze země šťastných lidí, které kromě vlastního přesvědčení nic nenutí k boji za společenský pokrok, věc nezávislosti a míru. Země se modernizuje a rozvíjí a překonává následky těžkého pochodu 90. let, aniž by vytvářela podnikatele a kapitalisty, aniž by se třídně rozdělovala.

V Pchjongjangu nalezneme celé bloky moderní zástavby, převážně bytových domů, mnohem rozsáhlejších, než je známe třeba z Prahy. Otevře-li se jednou za čas v Pchjongjangu slavnostně nová ulice, lze ji přirovnat k naší nové čtvrti. Bydlení je velmi levné a široce dostupné (téměř bezplatně), k tomu je zapotřebí připočítat bezplatné vzdělávání a školství. Veškeré ceny pro obyvatelstvo jsou velmi nízké, zpravidla trochu překvapivě však i pro turisty, např. nová DVD v přepočtu za 55 Kč...

Pchjongjang snese srovnání se západními velkoměsty, s tím rozdílem, že zde nenajdeme žádné bezdomovce, žebráky, narkomany,

vandaly, podnapilé a zbědované lidské trosky, pouliční zloděje a prostitutky a pochybné prodejce, nenajdeme posprejované a pomalované zdi, nenajdeme odpadky poházené po zemi, nenajdeme ani ulice přeplněné parkujícími a popojíždějícími automobily. Nenajdeme lidi budící hnus stylem své úpravy a oblékání, naopak kultura v tomto ohledu je zde jistě nejvyspělejší na světě. Ženy v KLTR jsou oblečeny velmi pěkně, vkusně. V Pchjongjangu nosí spousta žen krásné přiléhavé kostýmky se sukni nad kolena, kromě toho mívají pěkně upravené vlasy a jsou hezky nalíčené. Při svátečních příležitostech, jako je Den Slunce, nosí Korejky lidové kroje, široké pestře barevné šaty až na zem nebo těsně nad zem. Některé nosí tyto lidové šaty také služebně (servírky a prodavačky v lepších podnikcích). I muži ovšem chodí oblečení pěkně, mnohem více v obleku s kravatou, než je běžné u nás, ale i když mají jen bundu anebo jen košili, jsou oblečení vkusně a nemají žádná ošklivá trička se západními nápisy a obrázky nebo otrhané tepláky apod. I pracovní oblečení vypadá dobře.

Jaký rozdíl byla Čína, letiště v Pekingu, kde jsem měl možnost během dlouhého čekání na přestupy sledovat spoustu Číňanů. A ačkoli by člověk řekl, že na cestu letadlem se každý obleče spíše lépe než huře, Číňané měli na sobě převážně strašně moderní oblečení západního stylu včetně západních nápisů, obrázků a značek. I čínští policisté, celníci a všichni sloužící personál na letišti a v okolí má nové černé uniformy západního střihu, aby se přiblížili svým imperialistickým vzorům a nevypadali moc „komunisticky“.

Čína má ovšem se socialismem už máloco společného. Když jsem čekal na přestup v Pekingu, půjčil jsem si tam anglické vydání čínských novin „Lidový deník“ a v nich se psalo, že mluvčí ministerstva zahraničí ČLR podpořil stanovisko ministra zahraničí jižní Koreje k situaci na Korejském poloostrově... Neuvěřitelné! A kolik Číňanů tam padlo v boji za socialismus a národní nezávislost v Korejské válce, když byla Čína skutečně lidová!

Vraťme se však k Pchjongjangu. Ten by z historického a geografického hlediska bylo namístě srovnat spíše s velkoměsty okolních asijských zemí než se střední a západní Evropou – a zde by teprve vynikl rozdíl mezi socialistickou plánovitostí a anarchií trhu! (A totéž platí o venkově, který je v severní Koreji podstatně chudší než hlavní město, ale těžko srovnatelný se zaostalostí venkova většiny asijských zemí.)

Žít v socialismu neznamená žít zaostale

Jestliže KLTR nepřebírá ze západního světa negativní společensky rozkladné trendy, neznamená to, že by ustrnula v 80. letech nebo ještě dříve.

(Pokračování na s. 2)

Marx a Lenin mně otevřeli okno do objektivní skutečnosti sociálního života; nesednu na lep hlupákům, kteří o nich mluví a nic o nich nevědí, ani inteligentcům, kteří radikálníci po kavárnách.

S. K. Neumann

Komunista jsem, 1937

(Výbor z Neumannovy poezie Zpěvy hněvu i lásky, 1962)

S. K. Neumann (5. 6. 1875 – 28. 6. 1947) byl jeden z prvních českých básníků, který poslal pozdrav Sovětské Rusi a vyznal se z lásky k ní. Inspiroval se životem velkých revolucionářů a především příkladem Velké říjnové revoluce!

OHLÉDNUTÍ ZA DVĚMA STÁVKAMI

Konjunktura současného kapitalistického hospodářství se blíží vrcholu. To ovšem v zastaralém a dekadentním imperialistickém systému neznamená dlouholetý ekonomický růst, zlepšování životní úrovně většího množství proletářů a dalších představitelů utlačovaných společenských tříd a vrstev, případně obecnější pokrok ve společenských vztazích. Oficiální statistiky buržoazních institucí v jednom šiku s jejich tvůrci a šířiteli hovoří o růstu ekonomiky, snižování zadlužení, nedostatku pracovních sil s takovou samozřejmostí, jako by tyto statistiky obrazy skutečnou realitu a jako by měla tato realita platit navěky. Tak jako ve většině dalších podstatných i jevových témat dneška nejsou sto dohlédnout dál než za horizont okamžitého zisku.

Situaci růžovou jediné vlastními brýlemi zkazily v dubnu dvě stávky, jejichž příčiny (nejen) jako domečky z karet rozmetávaly mnohé zvěčnělé pravdy. Dne 6. 4. 2017 vyhlásil Odborový svaz dopravy (členský svaz ČMKOS) „celostátní a celodenní stávku linkových autobusů“, o pět dní později vstoupili do výstražné stávky dělníci a zaměstnanci zlínského závodu chemické firmy Mitas. Obecně lze říci, že dělníci a zaměstnanci stávkovali proti zcela nedůstojným podmínkám jejich zaměstnání, kdy po téměř čtyřech letech konjunktury a průměrné mzdě 29 320 Kč pobírají ve Zlíně cca 12 – 15 000 Kč měsíčně, v autobusové dopravě se zase řidiči přibližují průměru, na který 70% všech vykořisťovaných a zbídačovaných proletářů ani nedosáhne, jen za cenu masivních přescasů (100-150 hodin měsíčně).

Obě stávky svým stanoviskem a návrhem řešení podpořil z českého pokrokového hnutí pouze SMKČ, většina ostatních organizací (čest výjimkám!) se v té době věnovala historickým tématům, žvanění o teorii a jakési mezinárodní levici a jejich problémech, kampaních, které téměř žádný dělník neviděl ani nepočítal.

Stávka v dopravě rozhodně nebyla celostátní, naopak, výraznější stávkové aktivity byly zaznamenány pouze v Jihomoravském, částečně v Olomouckém kraji. Ani v Jihomoravském kraji však stávka nezasáhla celý kraj – z 225 linek jich stálo 67. V žádném případě nechci ostouzet stávkující nebo nestávkující odboráře. Naopak, ty, kteří do stávků vstoupili, ale také ty, kteří jí různými formami podpořili, bych chtěl ocenit. V rámci stávajících odborů, jejich organizačních i stávkových zkušeností dokázali maximum, kterého byli pod vedením současné odborářské aristokracie schopni. Druhým douškem je však třeba dodat, že obraz stávky, její výsledky a přínos pro budoucnost mohly být daleko větší. Za předpokladu, že by dominantními v odborovém

hnutí českých zemí nebyly pijavice z vedení ČMKOS, ASO, jejich jednotlivých svazů, zkrátka příslušníci zrádné odborové šlechty. Řadové nebo neplacené funkcionáře na myslí nemám. Zmínění aristokraté jsou vedle vládnoucího systému plně zodpovědní za rozdrobení odborů v českých zemích, jejich vyliďňování, ztrátu důvěry, přitažlivosti pro mladé lidi i vyjednávacích pozic. Stávka měla být namířena proti buržoazní státní správě, tzv. samosprávě, zejména proti vládě, vedení krajů, ale také proti soukromokapitalistickým dopravcům. Kapitalismem královsky honorovaná smetánka z ČMKOS, úzce spjatá s ČSSD, však proti vlastním lidem v čele státu a krajů důrazně jít nechtěla. Svůj nemalý díl viny nese i KSČM, konkrétně za dodnes nevyřešenou situaci řidičů v Ústeckém kraji. Ano, zodpovědnost mají soukromokapitalističtí dopravci, na něž tamější KSČM neustále ukazuje prstem, ale také vedení kraje. Zde se představitelé této nekomunistické strany s komunistickým názvem nechali lapit do pasti buržoazní správy a samosprávy v současných podmínkách, jak se stalo opakovaně v minulosti např. v Moravskoslezském kraji (např. privatizace nemocnice Nový Jičín). To však pánové a dámy, na hony vzdálení třídnímu přístupu, nevědí, proto je ani nenapadlo, že v takové situaci třídního rozložení sil buď do koalic vůbec vstupovat neměli, nebo je měli včas opustit. Také z těchto důvodů KSČM raději přešla stávku v dopravě ve svých oficiálních stanoviscích mlčením... Jak zásadové. Mohlo by nám to být lhostejné, kdyby tímto postupem zmíněná strana nepoškozovala celé komunistické hnutí, nejen to, jež svůj název používá pouze jako marketingovou značku.

Stávka v dopravě postrčila vládu k uvolnění mimořádných financí na dorovnání platů v krajích, ve kterých řidiči garantovaný příjem dosud neobdrželi. Daný krok však nebyl dle mého soudu způsoben tlakem odborářů, ale spíše tradičním předvolebním populismem ČSSD. Naopak na úrovni krajů v řadě případů k řešení dodnes nedošlo. Ohromný potenciál stávky, kdyby byla skutečně masová, celostátní, se solidárním zapojením také jiných profesí, je vyjádřen i hněvem vedení Jihomoravského kraje, které vydalo zprávu o chystané penalizaci odborů za to, že nenastoupily k plnění svých pracovních povinností. Tento výstřel do tmy demonstruje nejistotu, zbabělost reprezentantů systému před umírněným, spíše ojedinelým vystoupením odborářů. Jakých výsledků materiálních i politických mohlo být dosaženo, kdyby v českých zemích fungovaly jednotné třídní a akční odbory, si zatím můžeme jenom představit. Jestliže na paletě vztahů mezi proletáři dominuje v současné době konkurence, závist, řevnivost, rasismus a šovinismus, považují za důležité, ale pohříchu jen symbolické vyjádření solidarity rozdávaním letáků řidiči, kteří do stávků nevstoupili.

(Pokračování na s. 2)

„NOVÁ SPOLEČENSKÁ RACIONALITA“, ODMÍTNUTÍ SOCIALISMU A MARXISMU

PŘEDCHOZÍCH DOB

(Dokončení ze s. 2)

Tedy musí jít o **otevření se teoretické produkci buržoazních ideologů, revizionistů a renegátů našeho hnutí**. A to proto, že je třeba **distancovat se „od té karikatury marxismu, do které dospěly společenské vědy v brežněvovském období ... právě tuto podobu je třeba co nejostřeji potírat pro její prázdnotu, spojení s arogancí moci, pro její nedialektičnost**. Marxismus této doby sklouzával k lacinému populismu ...“ (s. 9) Potud Ransdorf.

Dodejme ještě, že dle něj: **„Marxismus předchozích dob se v rozporu s možnostmi ukrytými v Marxově myšlenkovém světě uchýlil k redukčnímu chápání společenské racionality (à la Weber), kdy „racionality“ organizace je obětována svoboda a také k „substancnímu“ pojetí moci ... tuto abstraktní moc budoval Stalin v souladu s domácími tradicemi; abstraktní moc nahrazovala neexistující občanskou společnost ...“ (M. R., *Nové čtení ... s. 402, odkaz 19/s. 410*)**

Zde si předně položíme **otázku**: proč a na základě čeho Ransdorf obviňuje „marxismus předchozích dob“ z toho, že se „uchýlil k redukčnímu chápání společenské racionality (à la Weber)“, když marxismus nemá s weberovskou buržoazní sociologií naprosto nic společného? Je naopak jejím protipólem. Ransdorf zde zcela záměrně spekuluje a „opomíjí“ samu podstatu marxismu jako dialekticko-materialistické teorie a metody poznání skutečnosti, jako vědecké metodologie (teorie metody) společenských věd, nemluvě - v aspektu gnoseologickém - o dialektické logice. **A jestliže bychom měli brát vážně jeho slova o „nové společenské racionalitě“, tak takovou racionalitou se stal právě marxismus, který navazoval na to nejlepší v předchozím myšlení, poznání přírodní i společenské skutečnosti, včetně zákonitosti myšlení samého. Jeho vznik představoval vskutku revoluční,**

kopernikovský převrat v poznání nejen společenského vývoje, dějin společnosti.

Zvláště nesmyslné je i uvedení tvrzení, formulované z pozic filozofického idealismu, že „racionality“ organizace bývalé socialistické společnosti byla prý obětována svoboda. Takže zejména éra hrdinské činnosti pracujících budujících základy socialismu je Ransdorffem (v souladu se soudobou buržoazní a antikomunistickou ideologií) označena za dobu „nesvobody“. Ale o jaké pojetí svobody zde jde? Svobody koho a pro koho? Pro které společenské třídy, vrstvy, skupiny i jednotlivce? Máme-li to brát vážně, pak v uvedené souvislosti byla nanejvýš „obětována“ svoboda především kapitalistů a velkostatkářů (vesnických, zemědělských kapitalistů) vykořisťovat námezdně pracujících. A to v zájmu a ve jménu naprosté většiny pracujících, dělníků, rolníků a pokrokové inteligence.

Falešné jsou i jím prezentované fráze o „substancním“ či „substancním“ (substance = podstata, neměnný základ) pojetí moci, prý „abstraktní moci“, kterou budoval Stalin v souladu s domácími tradicemi, při neexistenci „občanské společnosti.“ To je ovšem nesmysl. **I v carském Rusku se zformoval kapitalismus a sním i „občanská společnost“ i když (ve srovnání se západními kapitalistickými, imperialistickými zeměmi) v nerozvinuté formě.** Občanská společnost zde existovala, a to soněmi, dle Ransdorff, základními prvky, znaky: jakými je kapitalistický trh; politické strany - kadeti, oktábristé, eserí = socialisté revolucionáři, menševici a bolševici = komunisté; parlament (duma); tisk ap.

A pokud jde o ono prý „substancní“, „abstraktní“ pojetí moci, kterou měl budoval Stalin, pak šlo o **moc, pracujících tříd - dělníků, družstevních rolníků a pokrokové, socialistické inteligence, což vedlo k tomu, že během nepředstavitelně krátké doby,**

necelých dvou dekád, se ze zaostalé země, stal SSSR jednou z největších mocností světa. A tato **moc dokázala obětavě ubránit svou sovětskou vlast před strašlivou agresí fašistických hord. Nešlo tedy o žádnou „abstraktní moc“, ale o moc reálnou, podpořenou a realizovanou vůlí lidu, jinak by se SSSR ještě před agresí fašistického Německa „sesypal jako domeček z karet“.** K tomu došlo až po třech dekádách od doby, kdy ovládl vedení KSSS a SSSR menševik a trockista Chruščov a jemu oddaní „noví komunisté“ (zaštiťující se Leninem a leninismem, který zdeformovali, vykřesli z něj jeho revoluční podstatu!), na které naplno navázal renegát Gorbačov se svou partou. Pod praporem „antisatlinismu“, „perestrojky“ a „nového myšlení“ postupně zlikvidovali KSSS a SSSR, což paralelně vedlo i k likvidaci socialismu v naprosté většině zemí bývalé světové socialistické soustavy.

Ale vraťme se k dalšímu postižení oné „nové společenské racionality“ při použití poměrně rozsáhlé citace z Ransdorffovy brožury **„Tendence pro devadesátá léta - dějinná mezibílce“**, (*Grant Avant 1991, s. 2 - 3*), kde budeme, ve vztahu k socialismu, opět strašeni racionality à la Weber: **„Základní civilizační změnou je pád weberianského konceptu společenské racionality. Společenská racionalita spojená s klasickým industriálním kapitalismem byla manipulativní, procedurální, instrumentální, ahistorická, bezkontextová ... Klasickými oblastmi této racionality byly sféry ekonomiky a moci, které kolonizovaly přirozený životní svět lidí ... Manipulativní a procedurální koncept racionality, který měl své místo v politice, v ekonomice i ve vědě selhává a je nahrazován jiným. Byrokratický socialismus ovšem se nevymyká weberianskému konceptu racionality ...“** (*Tamtéž, s. 3*) A máme zde opět, ne náhodně, mechanické spojení, kladení zcela odlišných podstat systému - kapitalismu a socialismu - na stejnou

úroveň, do stejné kvality. To odpovídá Ransdorffově tezi, kterou jsem připomněl již v úvodním článku, že dnes již prý mizí „představa o socialismu a kapitalismu jako vzájemně se vylučujících protipólů.“ (*Nové čtení Marxe, s. 298*)

Pozastavme se ještě jednou u této pomluvy „byrokratického socialismu“, jenž prý podléhal „weberianskému konceptu racionality“. Tento problém perfektně, stručně a jasně objasnil J. Fojtík. Podle něj **nic nebylo M. Weberovi, „tomuto „Marxovi buržoazie“ (jak jej pro jeho místo v sociologickém táboře překlátili) nepřijemné a protivné jako revoluce. Vynášel Západ právě proto, že od revolucí přešel se svým racionalistickým kapitalistickým podnikáním ke „každodennosti“.** K ní ovšem patří ... **odborně zdatná a spolehlivá byrokracie, manažeři a řídicí aparát spravující nejen stát, ale i všechny další oblasti s věcností a neosobností vtiskující „okcidentálnímu“ státu charakter skutečného „právního státu“.** Brzy po Weberově smrti ... vyšlo jeho hlavní dílo: *Wirtschaft und Gesellschaft* (*Hospodářství a společnost*). V něm se mj. dovídáme, že každé „charismatické panství“ - jak prý dokazuje historie - musí dříve nebo později „zvešednět“ (po nedělních přícházeli šedé pondělky), také socialistická revoluce v Rusku, nemá-li doplatit na neodpovědné fráze Trockého a spol., musí racionalizovat řízení země a státu.“ (*Fojtík, J.: Renesance komunistického hnutí?, Dialog č. 155, srpen 2000*)

Tedy ponořit se do nesváteční „každodennosti“, která však na rozdíl od oné kapitalistické, spjaté s nadvládou kapitálu, s maximalizováním zisků při vykořisťování námezdně pracujících a trvalém rozzevirání se nůzek mezi bohatými a chudými, při rozsáhlých manipulacích zneužívajících nejmodernějších psychologických a sociologických i technologických metod, nebyla zatížena příkrou sociální nerovností, nezaměstnaností, bezdomovectvím, obrovskou kriminalitou, morem drog, obchodem s „bílým masem“,

strachem ze zítřka apod.

Závěr

Tzv. **nová společenská racionalita** prezentovaná M. Ransdorffem, jež by měla představovat „nový“ způsob rozumového uvažování, hodnocení, rozhodování a jednání ve vazbě na nové podmínky života společnosti, je založena na myšlenkovém konceptu podmíněném filozofickým idealismem a měla sloužit k tomu, aby „dokázala“ **nutnost odstranění dosavadního (u nás v letech 1948 - 1989), prý „byrokratického“, „nesocialistického socialismu“.**

Přesněji řečeno tato „nová racionalita“ považuje veškerou dřívější politiku komunistických stran od VŘSR, od zrodu Komunistické internacionály po 80. léta (s výjimkou působení proti-stranické a protisovětské opozice ve 30. letech v SSSR, éry chruščovismu, pražského jara 1968 a Gorbačovovy perestrojky) za neracionální, nesprávnou.

Je založena na tom, že prý až na základě zejména „nového čtení Marxe“, se vytvoří skutečné podmínky pro onu „novou racionalitu“. Ta se prý rodí v současném „vyspělém kapitalismu“ se vznikem „postkapitalistických prvků“, které prý určují systémovou dynamiku moderního kapitalismu a jsou generovány jeho vnitřní logikou vývoje.

Přitom **nic skutečně nového, novátorského v „nové racionalitě“ není.** Tato „racionality“ navazuje na hlavní ideology oportunistické, druhé internacionály, neboť prý odkaz Leninova Velkého října se vyčerpal a proto je nám doporučován menševik Martov, spolu s představiteli „západního marxismu“, třídní boj je nahrazován „vázáním třídních sil“, „třídním mírem“ a spoluprací s buržoazií, reformismus je kamuflován „revolučním reformismem“ atd.

Zdeněk Košťál

SOCIALISMUS NEBO BARBARSTVÍ

18. 3. 2017 se uskutečnil První brněnský odborný seminář pod záštitou Městského výboru KSČM v Brně. Organizátory byli Ideově-výchovná a Propagační komise. S realizací zásadně pomohl Levicový klub žen. Cíly semináře bylo zahájit vlastní seriál tematicky zaměřených teoretických, odborných, ideologických seminářů, podnítit členskou základnu (nejméně města Brna) k aktivní účasti na akcích organizovaných MěstV KSČM Brno, oslovit sympatizanty a veřejnost zajímavými, aktuálními tématy a referáty renomovaných odborníků komunistů nebo těch, kteří jsou našemu hnutí blízcí a zvyšovat tím ideologickou argumentační připravenost členů i sympatizantů, navázat kontakt s odborníky, jejichž názory a vývoody jsou v souladu s našimi programovými i ideologickými závěry, ověřit, zda témata, která my chápeme jako kritická, vnímá stejným způsobem ostatní veřejnost.

Seminář byl přijat velmi pozitivně i mimo vlastní město Brno. Zaznamenali jsme účast posluchačů z celé Moravy, Prahy, Vysočiny, ale také ze Slovenska. I když naše podmínky byly mnohem skromnější než např. tradičního vratimovského semináře, na semináři strávilo sobotu 130 lidí, i s organizátory a účinkujícími na 150 osob. Je zajímavé, že členů strany nebyla

převaha. Bylo také zastoupeno množství spřátelených organizací a spolků jako např. SDS, Levá perspektiva, UČS, VNK, KSV, Klub přátel KS Řecka, KSM, Masarykova demokratická akademie a mnoho dalších. Dostavila se také řada zájemců, kteří se stranou nemají nic společného a pouze je zaujalo téma a vystupující na semináři.

Svět stojí na křižovatce, na které se mohou lidé rozhodnout, zda se nechají zavléci do katastrofy nebo se postarají o vlastní lepší zítřky. Socialismus nebo barbarství? K této hlavní myšlence semináře byli analogicky vybíráni jednotliví vystupující. Cílem bylo pokrýt oblast filozofie, ideologie, ekonomiky, historie a některých dalších dílčích, ale také velmi důležitých témat, kterými jsou ekologie, problémy rozporu práce a kapitálu, sociologie a v neposlední řadě bezpečnosti společnosti i jedince. Na semináři vystoupili: Dr. Luboš Blaha - poslanec SMERu (Globalizovat či deglobalizovat: hlavní dilema současné Evropy), Dr. Jiří Malý - ekonom z Institutu pro evropskou integraci (Proměny evropské a světové ekonomiky: jak ovlivní Českou republiku?), Dr. Josef Skála - místopředseda KSČM (Kudy z pasti hroící barbarství?), Dr. Věra Klontza - archeolog MUNI (Historie barbarství a jak ji neopakovat?), dále

Dr. Ivan Hruža (Zmizel proletář v propadlišti dějin?), Mgr. Aleš Hubert (Socialismus je cestou pracujících člověka k osvobození z imperialistického barbarství), ing. Václav Fišer (Aktuální levicová bezpečnostní politika), Mgr. Anna Mikulenková (Kapitalismus versus Země), Dr. Jiří Boháček (Trpké zkušenosti Theodora Adorna).

Pozitivní reakce vystupujících i posluchačů utvrzují v přesvědčení, že naše strana a její ideje stále mohou být a jsou přitažlivé pro kriticky přemýšlející jedince.

Jednotlivá vystoupení se nepřekrývala a účastníky konference byla hodnocena jako fundovaná a zajímavá. Organizátoři zaznamenali plnou pozornost účastníků od počátku do samého skončení akce, která trvala přes 6 hodin. Bohatá byla i diskuse, která proběhla formou písemných dotazů.

Brněnský městský výbor hodlá v ideologických tematických seminářích pokračovat.

Věra Klontza-Jaklová
(Z hodnocení semináře
odsouhlaseného Městským výborem
KSČM Brno dne 3. 4. 2017)

100. VÝROČÍ VŘSR NESMÍ PATŘIT NOSTALGII, ALE BOJI ZA LEPŠÍ BUDOUCNOST

Tématu „*Svět 100 let po Velké říjnové socialistické revoluci, co a jak dál*“ se věnovala 41. pražská teoreticko-politická konference v Praze 13. května 2017, situovaná sice do velkého sálu budovy ÚV KSČM, ale většinou vedení této strany už tradičně pomlouvaná a bojkotovaná. Není divu. Většina řečníků se nevěnovala jen dějinám Říjnové revoluce, ale i jejímu vztahu k současnosti a budoucnosti, a v tomto ohledu byla velmi kritická především k teorii a praxi KSČM, která je široce považována za pokračovatelku revolučních tradic vzešlých z VŘSR. Zjevně ne příliš oprávněně.

Konferenci zahájil soudruh Viktor Pázler. S programem přítomné seznámil její moderátor soudruh Pavel Deglar.

Úvodní referát přednesla soudružka Věra Klontza-Jaklová. Těžko jej shrnout několika slovy, za jednu z nejpodstatnějších tezí však považují konstatování, že **v KSČM převažují buržoazní trendy a projevuje se pohrdání teorií.** KSČM podporuje pluralitní vlastnictví výrobních prostředků. Lev a kuře nemohou sedět u jednoho stolu! Nelze proto očekávat, že se dohodnou! Dvě třetiny občanů ČR jsou systémem odcizené a nechodí k volbám. Pokud nebude existovat **organizované třídní hnutí**, prosadí se obskurní směry hledající nereálná idealistická východiska a fašisté.

Věra Klontza-Jaklová vyzvala k **rehabilitaci a rozvoji naší teorie a tvorbě revolučního třídního komunistického hnutí.** Zápas mezi revolučním a buržoazním křídlem musí být sveden, před tím nelze zavírat oči. Nelze propadat idealismu, že při volebním vítězství KSČM v současných podmínkách by bylo vše v pořádku. Naopak, vše by bylo stejné!

Pro mladé lidi je KSČM součástí dnešního systému. Komunisté se proti němu musí jasně vymezit a nehledat růžové cesty. Nikoho nepřesvědčíme, když neřekneme, co si myslíme.

Úvodní referát byl následován bouřlivým potleskem. Zdá se, že alespoň na půdě teoreticko-politických konferencí **mizí smířlivé tendence a iluze o falešné jednotě s podporovateli kapitalismu.** Toto prostředí je však v rámci celé KSČM poměrně okrajové.

(Pokračování na s. 4)

PROTI NADVLÁDĚ VELKOKAPITÁLU

(Dokončení ze s. 5)

Portugalské politické řešení je velmi unikátní případ, jen stěží opakovatelný v jiných zemích. Byla to síla boje a její odraz ve volbách, co umožnilo, spolu s úlohou, silou a rozhodným vystupováním PCP, toto politické řešení.

PKS a další levicové síly, konkrétně naši spojenci ze strany Zelených, pracují na zajištění, že závazky z politického řešení budou naplněny. Ale zároven jsou i v čele boje proti opatřením, jež jsou v rozporu se zájmy pracujících a lidu, a takových je mnoho.

Politickou dynamiku současného politického řešení odrážejí čtyři faktory, některé z nich rozporuplné, jejichž vývoj bude určovat budoucí cestu.

Prvním je boj pracujících a lidu. Jako vždy to je vzájemný vztah společenských sil, co určuje vztah mezi silami na politické a institucionální úrovni. Naše strana si je toho vědoma a vyvíjí velké úsilí, aby boj pokračoval a sílil. 1. května tohoto roku jsme měli velkou manifestaci mas v desítkách měst, a CGTP-IN, jednotná odborová centrála, oznámila, že národní den boje bude uspořádán 3. června.

Druhým faktorem, pozitivním, jsou naděje a možnosti, jež přináší nová situace. Skutečnost, že za tento rok a půl bylo možné dosáhnout několika vítězství pracujících, je faktorem důvěry, jenž posiluje myšlenku, že stojí za to bojovat, a dovoluje nám položit otázku, jak zajít ještě dál při obnově práv a příjmů.

Třetím faktorem, negativním, je, že Socialistická strana zachovává variantu podřízení se politice Evropské unie a zájmům monopolního kapitálu.

To nás vede ke čtvrtému faktoru. Otázce Evropské unie. Třicet let po vstupu Portugalska do Evropského hospodářského společenství, a zvláště po téměř dvou desetiletích po zavedení eura, je teď velice jasné, že přidružení Portugalska do procesu kapitalistické integrace bylo pro naši zemi hluboce negativní.

Skutečnost potvrzuje Evropskou unii coby proces kapitalistické integrace, jež není o spolupráci a solidaritě, ale o nadvládě velkokapitálu a o direktorátu mocností pod vedením Německa. Současná krize v Evropě pramení v třídní povaze Evropské unie. Vzestup rozporů v takovém procesu byl dříve či později nevyhnutelný. Právě ve světle takové analýzy bychom se měli dívat na události, jako je odchod Spojeného království z Evropské unie a růst ultrapravice.

Nedávný Římský summit potvrdil, že vládnoucí třídy a direktorát

mocností se nevzdají uplatňování svých nástrojů nadvlády nad národy.

Pro portugalské komunisty není odpovědí na hlubokou krizi, zasahující kontinent, prohlubování neoliberalismu a federalismu EU, ani nový imperialistický nástup, posilující militarismus a intervencionismus, jež dále prohloubí nepřekonatelné rozpory tohoto integračního procesu.

Diskuse o „budoucnosti Evropy“ dokazuje, že Evropská unie není reformovatelná. K obraně Evropy a práv jejích národů, k boji proti populismu a ultrapravici, k ochraně demokracie a svrchovanosti se musíme odtrhnout od kapitalistického integračního procesu, jeho politiky a pilířů a zájmů, jež chrání.

Boj proti Evropské unii musí být spojen s konkrétním bojem za společenský pokrok, ekonomický rozvoj a národní svrchovanost. Právě tohle trvalé spojení zabrání ultrapravici, aby se i nadále přizivovala na společenské krizi a strachu.

Právě kurs, jenž Evropská unie vnutila našemu kontinentu, je u kořenů vážných problémů. Ale tento kurs není neodvratný. Dějiny nás učí, že procesy mnohostranných vztahů mezi státy nejsou tídně neutrální. Mohou být pro nebo proti zájmům pracujících a lidu. V evropském případě výstavba jiného, pokrokového rámce vztahů mezi svrchovanými státy a národy v Evropě vyžaduje porážku Evropské unie.

Především porážku jejího donucování a nástrojů nadvlády, jako je euro. Právě proto PKS vede kampaň na obranu rozvoje země, proti podřizování se euru, za nové projednání portugalského dluhu a za veřejnou kontrolu bankovního systému.

V naší zemi máme před sebou velké výzvy. Je pravdou, že nová politická situace v Portugalsku otevřela okna naděje pro náš lid a je vnímána se zájmem i mimo Portugalsko, a je nemenší pravdou, že naléhavost a složitost situace klade před naši stranu nesmírné problémy. Proto, po našem XX. sjezdu, pořádaném v roce 2016, věnujeme i nadále velkou pozornost jednomu z nejdůležitějších faktorů ve vývoji politické situace v naší zemi - úloze, síle, organizaci, vlivu a zakořenění naší strany v dělnické třídě, u všech pracujících, u všech lidí, a také rozhodující úloze masového boje. Strana, na niž se lze spolehnout, která je v Portugalsku hrdým dědicem tradic mezinárodního komunistického a revolučního hnutí, a která vždy byla ve spojení s lidem, pokračuje v boji za socialistickou společnost a za komunismus v Portugalsku.

Preklad Vladimír Sedláček

„NĚKDO TO RÁD HORKÉ“ POLITICKÁ USTANOVENÍ 20. SJEZDU KOMUNISTICKÉ STRANY ŘECKA (KKE)

Na přelomu března a dubna se sešel 20. sjezd Komunistické strany Řecka. Sjezd trval čtyři dny bez debat o tom, kdo slovo dostane a kdo ne, bez výmluv, že druhý den je třeba jet domů. Vážnost situace a komplexnost problémů vyžaduje seriózní, ničím neomezenou, otevřenou debatu. Samotnému jednání předcházela několikaměsíční předsjezdový dialog, kdy nejenom členové strany měli svobodnou možnost vyjádřit se k navrhovaným sjezdovým tezím. Veškeré názory byly publikované ve stranickém listu Rizospastis, bez výjimky byly (a jsou) bezplatně přístupné na internetových stránkách řeckých komunistů. Zároveň byly zapracovány do programových dokumentů strany.

Stejně tak jsou na internetu volně dostupné všechny materiály, které sjezd přijal. Hlavními dokumenty jsou sjezdové teze, hlavní zpráva ústředního výboru, kterou sjezd začal a jejíž prezentace trvala přes dvě hodiny. Dále byly publikovány pozdravy zahraničních delegací a politická ustanovení sjezdu, kde byly shrnuty priority do dalšího sjezdu a jejich zdůvodnění, kterými se musí řídit každý člen strany.

Ustanovení sjezdu začínají nástinem hlavních faktorů mezinárodní situace, v jejichž rámci je třeba posuzovat postavení Řecka a tvořit taktiku KKE. Podle řeckých komunistů se současný kapitalismus dostal do fáze, kterou charakterizuje velmi vyostřený rozpor práce a

kapitálu a rozpory mezi jednotlivými kapitalistickými centry. Tradiční kapitalistická centra bez výjimky ztrácejí na Číně, která jako jediná produkuje poměrně vysoký nárůst HDP. Důležité je také poznamenat, že od roku 2008 ani jeden kapitalistický stát nedokázal restartovat svou ekonomiku a nárůst velkých ekonomik je velmi malý, nebo žádný. Pro Evropu je charakteristický nerovnoměrný rozvoj jednotlivých ekonomik shromážděných v EU a eurozóně. Vzdělávání euroskepticismus. Na mezinárodní scéně vznikají různá další lokální uskupení (BRICS, G20, ALBA ad.). Zvláště nebezpečné je úsilí všech kapitalistických ekonomik investovat do zbrojení. I přes rostoucí vnitroimperialistické vztahy a prohlubující se krizi není možné sledovat analogicky zvýšenou aktivitu a vliv komunistických stran. Mnoho tradičních levicových a komunistických stran splynulo se systémem.

Jako prioritu číslo jedna charakterizovali řečtí komunisté nebezpečí imperialistické války. Hlavním úkolem strany a jejích členů je bojovat proti imperialistickým válkám, za vystoupení Řecka z NATO. Nekompromisně hodnotí, že řecká buržoazie je aktivní na vojenské mezinárodní scéně, což je další důvod v boji proti ní.

Dalším bodem materiálu je úsilí za **vystoupení z EU**. KKE současně vysvětluje, že pouhé vystoupení z EU je pouhým plácnutím do vody v případě, že ekonomika zůstane stejná (kapitalistická) i po vystoupení z Unie. Proto je nutné, aby se argumentace pro vystoupení z EU spojila se zápasem za přechod k socialismu.

Na třetím místě je oblast **ideologie**. Každý člen musí být schopen argumentovat, vysvětlovat ostatním, musí číst stranický tisk a materiály, je povinen se vzdělávat. Je třeba šířit osvětu o nutnosti socialismu. Každý člen musí umět vysvětlit charakter současného řeckého státu, jeho institucí, roli Syrily i ostatních buržoazních stran. Dále také skutečnost, že **kapitalistická ekonomika nemůže být prolidová**.

Další z priorit je **budování všelidové fronty a odborů**. Je třeba pokrýt celou zemi odborovými organizacemi. Odboráři pak budují vzájemnou solidaritu, neberou na lehkou váhu volební proces v rámci odborů. Každá akce (stávka, protest apod.) musí být pečlivě připravená a promyšlená, aby byl zajištěn co největší úspěch. Hlavní odborovou organizací je PAME, organizace založená komunisty. Komunisté ale působí také v odborových organizacích všeobdobového svazu.

Paralelně také probíhá budování **společenských spojenectví**. KKE považuje dělnickou třídu za nejpokrokovější část pracujících a za nositele revolučních změn. Jedním ze strategických cílů je budování všelidové antikapitalistické a antimonopolní fronty v čele s dělnickou třídou. Komunisté tedy působí ve společenských organizacích, kde se snaží vysvětlovat a propagovat marxisticko-leninský vědecký názor na vývoj společnosti. Našimi nejbližšími spojenci jsou pak všechny lidové vrstvy: hlavně drobní a střední zemědělci, ženy, drobní podnikatelé (OSVČ). **Členové strany jsou povinni být aktivní nejenom ve stranických organizacích a orgánech, ale také v odborech a společenských organizacích.**

Materiál se dále zabývá **rolí komunistické strany v rámci dělnického hnutí**. Členy strany je třeba získávat hlavně ze strategických odborů. Úkolem je posílit množství dělníků ve straně, více mladých mezi 18 a 40 lety, více žen. Strana také buduje skupiny

sympatizantů. Na členy a hlavně funkcionáře strany jsou kladeny velké nároky a ne každý je schopen nebo ochoten být plnohodnotným členem strany, ale pomáhá podle svých možností jako sympatizant. Velkou důležitostí má mládežnická organizace KNE, která je největším „rezervoárem“ nových členů strany. Členové i funkcionáři, stejně jako mládežníci mají povinnost se vzdělávat, pracovat samostatně na plnění programu.

Kromě mládeže je další strategickou skupinou ženská populace, protože ženy jsou jednou z nejvíce zasažených složek obyvatelstva.

Kromě vertikálně a plošně organizovaných stranických orgánů vznikají také tzv. **oborové rady** realizující činnosti vyplývající ze specifík toho kterého oboru pracovní činnosti. Členové a funkcionáři těchto rad musejí být skutečnými znalci a odborníky, musejí umět analyzovat dílčí problémy a syntetizovat obecné závěry, tvořit hierarchii cílů.

Základem činnosti strany je ideologická práce, vzdělávání, učení se, schopnost argumentovat, vysvětlovat, tvořit a aplikovat taktiku a strategii strany. Každý člen je povinen podílet se na budování mládežnické organizace. Pro stranu je také důležitá rotace kádrů.

S tím také souvisí **povinnost podílet se na ekonomické síle strany** prostřednictvím příspěvků, sběrem příležitostných příspěvků od sympatizantů, šířením stranického deníku Rizospastis. (Je samozřejmostí, že funkcionáři strany, poslanci i europoslanci pobírají plat státního

zaměstnance. Zbytek jejich odměn dostává strana, která z nich zajišťuje chod odborných oddělení – pozn. autorky.)

KKE je také jednou ze stran neaktivnějších na mezinárodním poli. I přes neutuchající snahy strany **situace na mezinárodním poli** není příliš optimistická. Komunistické revoluční hnutí je dosud na ústupu. Mnoho stran, které nesou ve svém pojmenování slovo komunistický, se přiklonily k systému. Hlavním pilířem politického programu těchto stran je Strana evropské levice. KKE se tedy snaží vytvořit evropskou strategii v rámci platformy Mezinárodní komunistické revue, stála v čele sdružení Evropské komunistické aktivity, která je momentálně podporována 29 stranami. Organizuje setkání stran z konkrétních regionů (např. Balkán), ale také považuje za důležitá již tradiční setkání všech komunistických a dělnických stran. KKE se domnívá, že k plošnému vítězství socialismu nemůže dojít, pokud nebudou existovat komunistické dělnické revoluční strany v každé zemi, kde budou bojovat a slabovat „svoji“ buržoazii. Postup směrem k socialismu je třeba budovat trpělivě a důsledně. Tato cesta si ještě vyžádá oběti. Zároveň je třeba být připraven a možnou „akceleraci“ události.

Věra Klontza-Jaklová

PŘEDEHRA OSMAŠEDESÁTÉHO

Před padesáti lety byl zneužit k protisocialistickým vystoupením IV. sjezd Svazu československých spisovatelů, jenž se uskutečnil ve dnech 27. - 29. června 1967. První, kdo upozornil, že sjezd spisovatelů se může stát roznětkou k útokům na socialismus, byl Arnošt Lustig. Trápilo ho, že celá příprava sjezdu, jak ji sledoval, byla vedena ne ke kritice systému, ale k jeho rozvrácení.

Lustig zavolal šéfredaktorovi Rudého práva Oldřichu Švestkovi, že s ním chce mluvit, aby tlumočil jeho názory vedení strany, kam si zřejmě sám netroufal. Soudruh Švestka ho pozval, a protože tušil, že půjde o důležitý rozhovor, přizval svého zástupce Jana Fojtíka. Arnošt Lustig jim řekl v podstatě toto:

Chystá se bomba, na sjezdu vystoupí redaktoři Literárních novin ne s kritikou, ale s útoky na KSČ a socialismus. Vedení strany by na to mělo být připraveno a Rudé právo by mělo reagovat.

Lustig sehrál úlohu „konfidenta“ režimu. Proč konfidenta? Confidens v latině znamená důvěrný. Sdílel důvěrně důležitou zprávu. Obával se, že může dojít k neklidu. Dokonce se bál, aby vedení strany pak nereagovalo příliš nervózně a ten neklid nevyostřilo. Ale co se nestalo? Mezi rozhovorem v Rudém právu a začátkem spisovatelského sjezdu proběhla tzv. šestidenní válka Izraele s Egyptem, Sýrií a Jordánskem. První dvě arabské země podporoval Sovětský svaz a další socialistické státy. Československo přerušilo s Izraelem diplomatické styky. Lustig se na sjezdu spisovatelů objevil v uniformě izraelského důstojníka. Tehdy začala jeho cesta, která nakonec vedla k emigraci do USA.

Na jednání spisovatelů skutečně došlo k tomu, před čím nedávno Lustig varoval. Z projevů Milana Kundery, Pavla Kohouta, Ivana Klímy, Karla Kosíka, A. J. Liehma, Ludvíka Vaculíka a dalších dodnes mohou čerpat současné antikomunistické kampaně. Tehdy třicetiletý Václav Havel přečetl na sjezdu dopis ministru kultury a informaci Karlu Hoffmannovi od „nejmladší generace“ filmových režisérů na obranu „tvůrčí svobody“. Byli mezi nimi Miloš Forman, Věra Chytilová či Jiří Menzel. Havel také vystoupil v diskusi a požadoval mimo jiné obnovu členství a satisfakci autorům jako Václav Černý a Jan Patočka. Přes nesouhlas a odpor poctivých spisovatelů jako byli Jiří Taufer, Alexej Pludek či Milan Lajčiak na sjezdu zvítězila linie konfrontace.

Ludvík Vaculík, A. J. Liehm a Milan Kundera byli sice po sjezdu vyloučeni z KSČ, ale po nástupu Alexandra Dubčeka do čela strany jim bylo členství s omluvou vráceno. Připomeňme si, jakéže výroky Dubček a spol. fakticky podpořili:

„Nebyla vyřešena žádná lidská otázka.“ (Ludvík Vaculík) „Žijeme v absurdním světě, jak o něm píše Franz Kafka.“ (Liehm) „Neexistujeme v pravdivé realitě, ale v pseudokonkrétní realitě tzv. socialismu, v nesvobodě.“ (Kosík) „V roce 1945 jsme nebyli osvobozeni, ale přimuceni vytrhnout se ze světa hodnot západu, naše kultura je ohrožena aiatismem.“ (Kundera)

Po listopadovém tzv. sametovém převratu, tj. po kontrarevoluční obnově kapitalismu, jsou každoročně udělovány ceny Arnošta Lustiga „za svobodu, statečnost, spravedlnost“. Letos ji obdržela Dana Němcová, chartistka, blízká spolupracovnice Václava Havla. Neprojel však největší statečnost a smysl pro spravedlnost Lustig, když v rozhovoru s vedením Rudého práva vyslovil obavy z vývoje, který pak nastal v průběhu tzv. Pražského jara?!

Minimální strategický program komunistické strany

Komunistická strana ve své činnosti vychází jednak z vědeckého světového názoru založeného na dialekticko-materialistické analýze vykořisťovatelské podstaty minulých i současných společensko-ekonomických řádů, zejména kapitalismu, při odhalení zákonitostí jeho vývoje i zániku, jednak z historické nutnosti jeho nahrazení novou, progresivně se vyvíjející společností bez vykořisťování člověka člověkem, nezaměstnanosti a sociálně ekonomických krizí, třídních konfliktů a války, nevyhnutelně vyplývajících z podstaty kapitalistické společnosti, dnes pokrytecky a falešně nazývané demokracií.

Dosažení této nové, socialistické a následně komunistické společnosti je cílem komunistické strany, která vyjadřuje objektivní zájmy všech námezdně pracujících, kteří jsou nejpočetnější částí lidu, jenž vytvářejí svou práci (v továrnách, na polích, ve službách, v konstrukčních kancelářích, ve vědeckých ústavech, vzdělávacích, kulturních, zdravotnických a dalších zařízeních) materiální hodnoty a duchovní bohatství. Převážnou většinu těchto hodnot si bez náhrady pro sebe přivlastňují majitelé továren, půdy, technologických a jiných zařízení, ústavů atd., zejména pak velcí vlastníci, představitelé velkokapitálu, monopolů, především finanční oligarchie, tedy buržoazie.

Cílem třídních komunistických stran je zrušit tyto nespravedlivé vlastnické vztahy a nahradit je novými, které odstraní zcizování práce a hodnot vlastníky výrobních prostředků, a to proto, aby mohl být zabezpečen nepřetržitý sociálně ekonomický rozvoj společnosti, růst životní a kulturní úrovně pracujících, všeho lidu, celé společnosti, a to v souladu s potřebami a požadavky společenského pokroku. Nastolení takového systému rozhodně není utopií. Současné historické, ekonomické a společenské studie dokládají, že kapitalismus se dostal do stavu limitních výnosů a prokazuje všechny znaky společensko-ekonomického systému před kolapsem (nebo v jeho počáteční fázi), který je chápán jako finální fáze krize. Mezinárodní třídní (marxisticko-leninské) komunistické hnutí hodnotí současnou krizi jako nejhlubší v historii, jako nepřekonatelnou v rámci daného systému. Současná technologie, úroveň poznání světa i uvědomění neopokrokovějších složek společnosti umožňují nastolit systém ekonomicky, sociálně i politicky demokratický a spravedlivý. Na druhou stranu jediným možným řešením současné hluboké systémové krize je nastolení socialistické společnosti. Program komunistické strany tedy vychází z toho, že nastolení takového systému je historickou nutností a pro jeho uskutečnění nazrály objektivní podmínky (mimo jiné míra koncentrace kapitálu, globalizace kapitálu, opakující se krize, míra rozporu mezi prací a kapitálem).

Po více než čtvrtstoletí znovunastoleného kapitalismu v naší zemi, ke kterému došlo v rámci globálních geopolitických změn, se znovu potvrdilo, stejně jako v minulosti i jinde ve světě, že kapitalismus nepředstavuje konec historie, že neřeší ani nejzákladnější lidské potřeby včetně politických práv a práva na důstojný život, který ve 21. století zahrnuje právo na práci a náležitou odměnu za vykonanou práci, bydlení, dostatečnou a zdravou výživu, zdravotní péči, vzdělání a rozvoj osobnosti. Toho se většině lidí na

celém světě včetně České republiky buď nedostává, nebo jsou jejich práva omezována a ohrožena.

Svržení kapitalismu a nastolení socialistického vývoje není automatickým procesem. K jeho uskutečnění je třeba vůle a cíleného působení lidu. Jak teoretické analýzy, tak praxe ukazují, že proces uvědomování lidu je akcelerován a uvědomění rozvíjeno působením nejuvědomělejší, nejorganizovanější složky společnosti, kterou je obvykle komunistická strana, jež se tak podílí na tvorbě subjektivních podmínek nutných k systémovému přechodu, na tvorbě revoluční situace a tímto proces urychluje.

Proto při plnění tohoto historického poslání, které je zároveň strategickým cílem, vyplývajícím ze zákonitého dějinného vývoje, komunistická strana využije výsledků dialekticko-materialistického zhodnocení minulosti, ale zároveň tvůrčím způsobem využije výsledky svého třídního hodnocení současných objektivních i subjektivních podmínek.

Dosavadní politika a současný program KSČM nepřibližuje přechod k socialismu, naopak jej oddaluje, čímž posiluje monopolní imperialismus, jak vyplývá nejenom z analýzy sociotvorných procesů, ale také ze zkušeností ze zemí, kde strany obdobného charakteru získaly prostřednictvím parlamentních voleb vládní většinu (např. Řecko, Portugalsko, Kypr, Dánsko, Venezuela ad.).

Komunisté opírající se o učení Marxe, Engelse, Lenina a jejich následovníků si uvědomují, že prostřednictvím vylepšování kapitalismu, změkčováním jeho projevu nevede cesta k socialismu, i když zároveň nepodceňují nutnost organizovaného každodenního, důsledného zápasu za zájmy a potřeby lidu, zlepšování jeho životní úrovně, boje proti nezaměstnanosti, drahotě, růstu chudoby, bezdomovectví atd., ale kladou zároveň důraz na spojování tohoto zápasu se strategickým cílem strany, s objasňováním toho, že nezaměstnanost, bezdomovectví atd. jsou zcela zákonitě produkty a neoddělitelnou součástí kapitalistických ekonomických vztahů a poměrů. Tyto nelidské, asociální jevy lze definitivně eliminovat ze života lidské společnosti jedině odstraněním kapitalismu, vybudováním kvalitativně nového společenského řádu, socialismu. Zápas proti omezování lidských práv a svobod, stejně jako za zachování výdobytků hnutí pracujících má tak dva dopady na systém: jednak oslabuje kapitál a jeho systém a také proletariát se jeho prostřednictvím organizuje a uvědomuje. Stejně jako není možné nastolit socialismus prostřednictvím postupných ústupků ze strany kapitálu, není ani možné, aby socialismus zvítězil prostřednictvím parlamentních voleb bez podpory organizovaného lidového protiimperialistického, protimonopolního hnutí zoceleného společným bojem.

Nedílnou součástí antiimperialistického boje je také boj za světový mír, boj proti veškerým tedy především násilným projevům imperialistické politiky.

První etapa revolučního překonání soudobého protilidového, pseudodemokratického režimu totální nadvlády nadnárodních monopolů i domácího velkokapitálu, proběhne formou zásadních revolučních, lidově demokratických, k socialismu směřujících přeměn na bázi

ekonomické i politické moci proletariátu a jeho spojenců. A to v situaci, kdy většina lidu bude nejen objektivně nucena, ale bude především chtít - pod vlivem dopadu sociální bezohlednosti kapitalismu - zásadně změnit společenskoekonomické uspořádání a nastolit v zemi skutečně demokratické zřízení a bude odhodlána tyto kroky uskutečnit. Tato nevyhnutelná změna nezůstane zřejmě izolována v mezinárodním měřítku, neboť prakticky ve všech zemích se projevují stejné rozpory vyvolávající analogické reakce lidu.

Docílit revolučních přeměn vedoucích k budování socialismu je nemožné bez obnovení avantgardní role komunistické strany ve svazku s dalšími protikapitalisticky zaměřenými lidmi, hnutími, společenskými organizacemi, případně stranami. Politická moc ve státě jediné tak přejde do rukou proletariátu, tedy námezdně pracujících, ale také drobných podnikatelů - živnostníků, družstevníků, drobných a středních rolníků.

Místo a úloha komunistických stran v tomto procesu tak musí spočívat nejen v osvětové, informační, agitační a propagandistické, ale i v praktické, organizátorské práci mezi lidmi, při důsledném respektování demokratických principů, zejména na základě podřizování zájmů menšiny zájmům většiny lidu.

Budování protimonopolní lidové fronty nestačí rozvíjet pouze v jedné zemi, ale je třeba, aby bylo budováno i v ostatních zemích. Je nutná spolupráce a koordinace všech antimonopolních sil v Evropě i na světě. Tvorba takového hnutí je aktuální vzhledem k hloubce krize globálního imperialismu, tedy zralosti objektivních podmínek.

V případě, že komunistická strana získá většinovou důvěru lidu pro revoluční přeměnu společnosti, podaří se jí tedy vybudovat subjektivní podmínky nutné ke změně společensko-ekonomického řádu, pak společně s dalšími, skutečně demokratickými a tedy v podstatě protikapitalisticky či nekapitalisticky orientovanými politickými subjekty, především však s lidmi, kteří svou práci vytvářejí materiální hodnoty a duchovní bohatství, musí neustále hodnotit situaci ve společnosti ve své zemi i v ostatních zemích a následně podporovat revoluční situaci a využít ji ve prospěch lidu. Uvědomění, rozhodnutí a odhodlání této antiimperialistické většiny se nemusí nutně odrazit ve volebních preferencích komunistické strany.

Během procesu získávání většinové podpory bude komunistická strana zásadně a neustupně usilovat o vytvoření antiimperialistické lidové fronty, která bude následně schopná prosadit svou vůli změnit výrobní vztahy a s nimi společensko-politický systém. Aby bylo možné toho docílit, je třeba, aby komunistická strana budovala následující charakteristiky:

vytvořit funkční stranické organizace a struktury, které zajistí vědecké ideologické rozvíjení světového názoru, hodnocení současné situace (objektivních i subjektivních podmínek), tvorbu taktiky s perspektivou co nejrychlejšího cíleného přechodu k socialismu. Zároveň je třeba uvnitř strany uplatňovat demokracii, demokratický centralismus, rovnost členů;

pracovat intenzivně s mladou generací, sjednotit komunistické svazy, které se ke komunistickým ideálům hlásí;

změna koncepce stranických médií, rozvíjet stranický vzdělávací systém. Prosazovat třídní zájmy v odborech a jiných společenských masových organizacích;

aktivně působit v rámci mezinárodního dělnického a komunistického hnutí;

aktivně bojovat proti všem projevům nacionalismu, rasismu, fašismu, proti válce;

usilovat o vystoupení naší země z NATO a EU coby nástrojů globálního imperialismu;

důsledně řídit práci poslanců i ostatních reprezentantů KS v buržoazních samosprávných institucích.

Cílem je vytvořit stranu, která bude předvojem třídního hnutí, která bude schopná hodnotit situaci a akcelarovat vývoj ve prospěch lidu.

Společnost i příroda jsou ve stavu, kdy přechod k socialismu je nutný.

Strana, poučená z minulého vývoje a analyzující současný stav politickoekonomického systému i potřeby lidu, systematicky a intenzivně, společně s ostatními antiimperialistickými subjekty, pracuje na přípravě kroků, které budou aplikovány v období přechodu k socialismu. V současnosti se domnívá, že zásadními, nutnými změnami, které jednak zkvalitní život lidu, ale zároveň umožní přechod k socialismu, je současné odebrání politické i ekonomické moci buržoazie.

Je tedy nutné:

1. Navrácení majetku lidu, především výrobních prostředků, zdravotních, kulturních, sportovních a jiných zařízení, ale také přírodních zdrojů, které byly lidu neoprávněně odejmuty po listopadu 1989 a doposud se je nepodařilo vnitřním a zahraničním privatizátorům zničit nebo jinak znehodnotit, ale také těch, které kapitál po roce 1989 vytvořil, a byly zdrojem pro soukromý zisk vlastníků na úkor vykořisťování pracujících. Komunisté vycházejí z toho, že bez odstranění kapitalistického vlastnictví výrobních prostředků není možný společenský konsenzus, neboť zájmy a cíle vlastníků a vykořisťovaných nevládníků výrobních prostředků jsou objektivně nesmiřitelné. Z toho vyplývá nutnost zespolečenštění rozhodujících výrobních kapacit, přírodních zdrojů, dopravní a komunikační infrastruktury, médií, bank a jiných finančních institucí (fondů, pojišťoven apod.), které se stanou hlavním zdrojem financování ekonomického, společenského a kulturního rozvoje země, uspokojování lidových potřeb a zvyšování životní úrovně lidu.

2. Povolat k odpovědnosti všechny, kteří zapříčinili ekonomický, společenský a morální úpadek země, neoprávněně se obohatili na úkor skutečných tvůrců materiálních a duchovních hodnot a vytvářeli podmínky pro zcizování výsledků práce lidu domácími a zahraničními subjekty.

3. Uplatnit zásadu, že pracující lidé včetně těch, kteří z objektivních důvodů pracovat nemohou, nebo odpočívajících pracujících v důchodovém věku, jsou jediným zdrojem a nositelem moci uplatňované cestou demokraticky zvolených orgánů. Tomuto principu podřídí ústavní a právní systém a demokratickou dělbu činnosti zákonodárných, výkonných a soudních orgánů tohoto lidově demokratického, k socialismu směřujícího státu. Z toho vyplývá nutnost změnit systém uplatňování formální, kapitalistické parlamentní demokracie, která slouží především a hlavně vykořisťovatelským, majetným třídám a sociálním skupinám a jejich souběžcům, spojencům, a to právě i prostřednictvím politických buržoazních, kapitalismus podporujících stran a jejich reprezentací.

Kapitalistická parlamentní demokracie musí být nahrazena systémem neformální, lidově parlamentní demokracie, v níž se budou, na rozdíl od současnosti, volit opravdoví představitelé, zástupci lidu. A to z různých nejen antikapitalisticky či nekapitalisticky orientovaných politických stran, ale i společenských

a občanských organizací a iniciativ, spojených svou činností plně s životem nejširších vrstev lidu. Jde o zvolení skutečných zástupců lidu, pracujících tříd a společenských vrstev.

4. Využívat principy přímé demokracie, zejména prostřednictvím institutu referenda občanů k důležitým celospolečenským i regionálním problémům a otázkám.

5. Zaměřit se na ideové, propagandistické a především organizační zapojení dělnické třídy a jiných zaměstnanců, jejich organizací, zejména odborů, na řízení a kontrole společenského sektoru hospodářství, ale i obchodu, podniků služeb (i finančních), veřejné správy, včetně větších a významných provozů, jež nebudou ve vlastnictví společnosti.

6. Soukromá ekonomická iniciativa drobných podnikatelů může v přechodném období sloužit jako doplňková forma větších ekonomických celků ve společenském vlastnictví, za předpokladu odvodu zákonného sociálního a zdravotního pojištění zaměstnanců z prostředků zaměstnavatelů a řádného plnění daňových povinností vůči státu a vyplácení náležitých odměn zaměstnancům. V této počáteční, lidově demokratické etapě vývoje směřující k socialismu, bude komunistická strana respektovat různé historicky se měnící druhy a formy vlastnictví, s výjimkou velkého soukromého, kapitalistického vlastnictví výrobních prostředků (monopoly aj. globální, nadnárodní i velké domácí společnosti ap.) a s tím spjatého podnikání postaveného na vykořisťování pracujících a koncentrování kapitálu ve prospěch individuálních kapitalistických vlastníků. Preferovat bude celospolečenské státní, družstevní a komunální vlastnictví výrobních prostředků před soukromým.

7. Dále strana zabezpečí nedotknutelnost společného i osobního vlastnictví dosaženého poctivou prací. Uvede do života společenské zásadu, že základní společenskou hodnotou a zdrojem společenského a osobního bohatství (které nechápe jenom jako hmotné) bude lidská práce ve prospěch společnosti.

8. Uzákoni povinnost pracovat (ve smyslu tvorby společenských hodnot), aby nikdo nemohl žít na úkor práce ostatních. Výjimkou zůstanou nezletilí, matky nebo otcové starající se o děti, staré nebo nemohoucí členy rodiny, hendikepovaní občané a důchodci.

9. Jakýkoliv obchod s lidmi, hazardní hry, „tunelování“, lichva, jakýkoli parazitismus na výsledcích práce lidu nebude nikomu umožněn.

10. Striktně dbát na zabezpečení všech lidských práv, vyplývajících z příslušných vnitrostátních a mezinárodních dokumentů, zejména právo na práci a spravedlivou odměnu za ni, právo na zasloužený a důstojný život ve stáří (důchodcům), právo na bydlení, bezplatné zdravotní zabezpečení a vzdělání, právo svobodného pohybu a vycestování do jiných zemí, právo na svobodu projevu a shromažďování, právo politického přesvědčení a náboženského vyznání a jejich realizace.

11. Chránit menšiny, které jednají v souladu s právním rádem lidově demokratického státu.

12. Podporovat všestranný kulturní rozvoj lidu zejména cestou aktivní státní podpory kulturních aktivit kolektivů a jednotlivců působících profesionálně a amatérsky v kulturní oblasti a rozvíjející skutečné humánní hodnoty a cestou zajištění finanční dostupnosti kulturních hodnot pro všechny občany. Všem občanům bude zabezpečen svobodný přístup k informacím.

PROGRAMOVÉ PROHLÁŠENÍ

(Dokončení ze s. 7)

Zajistí zpřístupnění sportu, tělovýchovy a rekreačních pohybových aktivit všem bez rozdílu. Bude podporovat pohybovou kulturu především mezi dětmi a mládeží.

13. Zajistit svobodu vědeckého výzkumu, jehož výsledky budou přístupné všem členům společnosti.

14. Šetrně a hospodárně zacházet s přírodními zdroji, preferovat obnovitelné zdroje energie, přirozené zemědělství. Připraví bezpečnostní plány pro případy člověkem neovlivnitelných přírodních fenoménů (zemětřesení, vulkanické erupce,

hurikány apod.)

15. Podílet se na zajištění bezpečnosti osob a jejich majetku všestranným zkvalitňováním práce příslušných orgánů státní moci a státní správy a dobrovolnou účastí lidu na boji proti kriminalitě všeho druhu.

Komunistická strana bude také dbát a dohlížet na zajištění demokratizace řízení i složení zejména vedoucích činitelů bezpečnostních sborů a armády.

16. Znemohout činnost jednotlivců i organizací, které se budou snažit násilným způsobem změnit společenskoekonomický systém státu vzniklý demokratickým rozhodnutím většiny lidu, které budou ohrožovat většiny lidu, které budou ohrožovat nový demokratický řád, směřování

k socialismu a jakýmkoliv způsobem obnovovat a projevovat ekonomickou, politickou, nacionální a rasovou nesnášenlivost.

17. Rozvíjet přátelské vztahy s občany, státními orgány a pokrokovými organizacemi jiných států, které usilují o sociálně spravedlivé uspořádání lidské společnosti na principu zachování státní suverenity a vzájemně výhodné spolupráce ve světě míru a společenského pokroku.

18. Obnovit suverenitu (ekonomickou i státopravní) naší země. Tu si nelze představit bez co nejrychlejšího vystoupení z Evropské unie a zejména z NATO, jakožto organizací vzniklých a realizovaných na podporu zájmu monopolního kapitálu soustředovaného v ekonomicky silných zemích. Tato snaha bude koordinována se všemi pokrokovými, národně osvobozenckými organizacemi v Evropě tak,

aby společně s nimi bylo možné vytvořit sjednocenou Evropu všech národů, míru, společenství nevykořisťovaných a nevykořisťujících jiné národy.

19. Okamžité stažení všech vojenských jednotek, které se účastní vojenských intervencí, i tzv. misí v rámci NATO a jiných organizací mezinárodního kapitálu a rovněž učiní politická, právní a jiná opatření k zamezení instalace jakýchkoli vojenských zařízení cizích států na území ČR bez referenda a souhlasu většiny lidu.

20. Usilovat o zrušení NATO, jako reprezentanta imperiálních snah, relikvie studené války, jež slouží zájmům mezinárodního kapitálu a o jeho nahrazení celosvětovou vojenskopolitickou organizací, organizovanou v rámci OSN, která zabezpečí světový mír a bezpečnost svobodného rozvoje všech národů.

21. Na mezinárodní scéně

prosazovat zásadní, kvalitativní změny v rámci OSN tak, aby přestala být jako dosud nástrojem militaristických, imperialistických zájmů světových mocností a aby v jejím rozhodování hrály mnohem větší roli další státy. Za tímto účelem budeme usilovat o oslabení vlivu, moci a exkluzivity členů Rady bezpečnosti OSN ve prospěch dalších států a Valného shromáždění OSN.

22. Posílit vlivu změněné OSN na mezinárodní dění v zájmu zachování světového míru, jako základní podmínky pro život na zemi.

23. Bojovat za udržení světového míru ve spolupráci se stejně zaměřenými organizacemi doma i v zahraničí.

Marxisticko-leninský odborný klub

PANORAMA

Politický marasmus

Vládní krize rozpoutaná premiérem Sobotkou ještě více odhaluje špinu a morální bídu prokapitalistických českých politiků. Co si může veřejnost myslet o premiérovi, jenž demisi vlády oznámil nejprve na tiskové konferenci, a to bez vědomí ministrů, bez konzultací s orgány vlastní strany a s koaličními partnery? O premiérovi, jenž během čtyř dnů prvního květnového týdne tolikrát změnil názory, až připomínal krále z klasické české pohádky a jeho „odvolám, co jsem odvolal, a slibuji, co jsem slíbil“? Tak chápe „demokracii“, již se tak rád zaklíná?

Pseudolevicové vedení ČSSD se spojilo s pravicovou opozicí i s českou „kafirnou“ v útoku na Andreje Babiše ve snaze zastavit vysoké předvolební preference hnutí ANO. Krátkodobého cíle bylo dosaženo a téměř po měsíci půtek byl ministr financí nakonec vyměněn (jiným politikem ze stejného hnutí), ale až volby potvrdí, zda to nebylo kontraproduktivní. Krize ve vládě přechází v předvolební kampaň, možná nejostřejší v historii ČR. 24. 5. 2017 v pořadu Události buržoazní komentáři přirovnali nadcházející volby prý pro jejich osudovou důležitost s volbami v roce 1946. Má jít podle nich o „rozhodující boj za udržení parlamentní demokracie“ (buržoazní). Odhady agentury Median zveřejněné ve stejný den ukazují, že ANO sice ztratilo za měsíc 1,5 % příznivců, ale ČSSD 4 % a ODS i TOP zůstaly takřka na stejných číslech jako v dubnu.

Podezřelé už bylo samo načasování začátku vládní krize souběžně se zatýkáním na ministerstvu školství a fotbalové asociaci ohledně rozdělávání dotací do sportu. V jiné době by této aféře, do níž jsou zapleteni i politici a lobbisté ČSSD, média věnovala mnohem větší pozornost. Takto díky „demisinedemisi“ např. zcela zapadly informace o pozadí rozsáhlé policejní akce. Jak řekl na ČT 24 v první den zášahu jeden odborník, vyšetřování kauzy probíhalo 18 měsíců a vedl jej utajený mimopražský speciální tým; případ prý patří mezi tři až čtyři, jež si vyhradil pro sebe vrchní státní zástupce při řešení loňských sporů o reorganizaci policejních útvarů.

ČSSD a především její předseda mají maso na hlavě i kvůli jiným aférám, připomeňme zejména privatizaci OKD. Bohuslav Sobotka v roce 2004 jako tehdejší ministr financí nařídil prodat 46 % podíl v OKD za něco málo než přes 2 miliardy Kč. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže tento prodej zrušil a následně se částka vyšplhala na 4 miliardy. Karbon Invest nově nabytý majetek do týdne prodal Zdeňku Bakalovi a po roce ocenila agentura Ernst and Young majetek OKD na 52 miliard Kč. Pan Bakala podle novinářů za 12 let ze společnosti „vytáhl“ na 100 miliard Kč. Za vrchol drzosti považují letošní návrh Sobotkovy vlády, aby stát odkoupil zadlužené zbytky OKD za symbolickou cenu 1 Kč a s tím převzal i dluh 17 miliard Kč. Nepatří taková „obchodníci“ se státním majetkem za mříže? Vyšetřovací komisi k této kauze sněmovna jistě neustanoví, ale co dělají údajně nezávislé orgány trestního řízení? Doženou i Sobotku vlastní kauzy, jak to říkají o Babišovi?

Síru a ohně pekelné dští i předseda opoziční TOP 09 pan Kalousek. Další

výtečník profláklý za 27 let v české buržoazní politice desítkami skandálů. Skoro denně brojí v ČT či v poslanecké sněmovně proti „konfliktu zájmů“ šéfa ANO. Nebyl však on sám v tomto konfliktu, když převedl jako ministr financí přes 100 milionů Kč ze státního rozpočtu a další miliony z EU na dotace pro firmu Orlik nad Vltavou, s. r. o., kterou vlastní z více než 99 % Schwarzenberg? I „pan kníže“ podnikal po celou dobu svého ministrování, jen se o tom nehodilo mluvit a psát. A nebyl to Kalousek, kdo jako ministr financí navrhl nezdaňovat korunové dluhopisy?

Výše uvedeným nijak nehájím Andreje Babiše. Byl a je dravý kapitalista. Vědělo se to o něm, už když při minulých volbách vstoupil do politiky. A věděla to i ČSSD, když s ním uzavřela koaliční smlouvu a tím převzala spoluodpovědnost za Babišovy čachry. Buržoazní propaganda udělala z mnoha Čechů nemyslivící stádo, kterému takové čachry nevadí, a znovu je ochotné miliardáře volit. Mnoho na tom, že, než změní ani v květnu rozehrané vládní divadlo. Jeho aktéři mi ze všeho nejvíce připomínají místní politiky z jedné jihočeské obce za císaře pána, jak o nich psal Jaroslav Hašek. Před obecními volbami se vzájemně veřejně uráželi a pomlouvali tak, až si každý myslel, že v té vsi žijí jen samí zloději a lumpové. Když se nakonec servali, museli zasahovat četníci a volby byly zrušeny.

Na výši se za krize neukázal ani prezident Zeman. I když si o buržoazním prezidentovi buržoazní republiky nedělám žádné iluze, když před kamerami mával holi na premiéra ve slavnostním sále Hradu, „vychutnával“ si člověka, jenž ho v minulosti podrazil, ale sám se zbavil dobrých karet ve vládním mariáši. Po Zemanově „žertování“ o likvidaci novinářů při setkání s Vladimírem Putinem přemýšlím, zda dál provokuje své odpůrce nebo je už zcela „mimo“. Milost pro Jiřího Kajínka naznačuje spíše první možnost. Za čtyři roky v úřadu omilostnil osm lidí, kdežto Klaus za více let stovky a Havel dokonce hodně přes tisíc osob, přesto rozruch od „kavárny“ děsí veřejnost, jakoby na svobodu přišel snad každý vrah a násilník. Nehodlám prezidentovi tleskat, ale ani proti němu pískat po boku české pravice.

Levice a pravice

ČSSD se řítí do propasti. Uvědomují si to i mnozí její funkcionáři a členové. Prohlubují se rozpory o podobu kandidátek mezi centrem a krajskými organizacemi, především v jižních Čechách a severu Moravy. Nedivil bych se, kdyby v říjnových volbách skončila ČSSD obdobně jako francouzští socialisté v tamějších prezidentských volbách, kde hlavní příčinou jejich porážky byla politika otevřeně nepřátelská zaměstnancům.

Vítězství centristy Macrona ukazuje, že elity buržoazního světa, v Evropě soustředěné v orgánech EU, učiní cokoli, aby nebylo jejich postavení ohroženo. Manipulují masami i hlasy. Jisté není náhodné, že Macron i jím nově jmenovaný předseda vlády Philippe se účastnili loňské konference Bilderbergu. Ani to, že Macron před vstupem do politiky pracoval jako bankéř u Rotschildů. Podivný pravolevý slepenec, z něhož sestavil Macron

novou francouzskou vládu, vede k zamyšlení, zda má ještě opodstatnění tradiční politologické schéma levice - pravice.

Toto členění politické scény vzniklo za francouzské buržoazní revoluce. Pracuje s pojmy, jimž může každý dávat různý význam a smysl. V kapitalistickém světě fakticky zastírá skutečnost, že „socialistická“ tzv. levice je součástí buržoazního zřízení, neusiluje o jeho likvidaci, ale nanejvýš o větší sociální přijatelnost. Sice nic nového pod sluncem, ale nebezpečnější než za dob Druhé internacionály, neboť novodobým bernsteinům a kautským chybí protiváha bolševiků.

Žel, i postoje mnohých představitelů KSČM patří do ranku takto chápané „levice“. Vzhledem k tomu je vhodnější, když místo toho budeme raději využívat jednoznačnější dělení prokapitalistický - protikapitalistický.

Za vším hledej ruskou propagandu

ČT vysílala 23. května 2017 dokumentární film Tomáše Kudrny *Co dokáže lež*. Měl pojednávat o informační válce a vlivu dezinformací v ČR. Opravdu se tak děje a tak jsem byl zvědav, zda se diváci něco dovědí o praktikách buržoazních médií, které se po listopadu 1989 masově rozšířily i k nám. Stalo se ovšem, jak jsem od ČT očekával. O tomto jsme se nedověděli nic, jen o údajných dezinformacích Kremlu a jím financovaných či inspirovaných serverech.

Všehoschopní lokaji buržoazie zařadili mezi „proruské“ a „dezinformační“ kanály i Parlamentní listy a každý alespoň trochu nezávislý zdroj. Se svými „jedině správnými“ názory se ve filmu podělil i ministr obrany Stropnický či pracovníci tzv. *Centra proti terorismu a hybridním hrozbám* zřízeného loni proti údajným ruským dezinformacím ministerstvem vnitra. Úvodní perlou byl výrok po titulu filmu: „Přaha. Česká republika. V zemi vládne bezpečí a blahobyť.“

Poznámka pro kritiky Ruska z řad komunistického hnutí. Uvědomují si, že i v nynějším Rusku panuje po zradě gorbačovců a rozpadu SSSR kapitalismus, proti němuž v obtížných podmínkách bojují ruští komunisté. Nezařazují ovšem mezi ně každého, kdo si tak říká, komunisty spíše jen jménem jejich strany. A stejně tak neházím do jednoho pytle Jelcina a Putina. Vidím přece jen rozdíl mezi přísluhovačem USA a mužem, jenž obnovuje nezávislost Ruska na Západu. Čerstvý příklad - v květnu Vladimir Putin v telefonickém rozhovoru s venezuelským prezidentem Madurem slíbil, že Rusko poskytne každý měsíc Venezuele 60 tisíc tun pšenice na zmírnění tamější potravinové krize.

Nebezpečí provokací

Když americký prezident Trump nařídil 7. dubna 2017 vypálit 59 tomahawků na leteckou základnu syrské armády, odkud podle Washingtonu startovala letadla k chemickému útoku, zařadil se po bok svých předchůdců, válečných jestřábů. Jednal bez pověření Rady bezpečnosti OSN. Nečekal na

výsledky vyšetřování. Nevzal v úvahu podezření, že sarinem disponují syrští povstalci. Nakolik jsou spolehlivá tvrzení amerických zpravodajských služeb, víme přinejmenším od invaze do Iráku zdůvodňované „odhalením“, že Husajnův režim disponuje jadernými zbraněmi, ale ty se pak nikdy nenašly.

Ponechme stranou, že ačkoli reportér ČT diváky ohromoval úspěšností amerického útoku, ve skutečnosti přes polovinu střel na cíl vůbec nedoletělo a škody byly minimální, mimo jiné i proto, že USA předem o útoku informovaly Rusko. Podstatné je, jak snadno může provokace odstartovat nový válečný požár.

Takřka ve stejné době začala ČT vysílat britský dokumentární seriál *Vzestup a pád NSDAP*. I když jde o dílo s typicky buržoazním myšlením a netřídní rádooby objektivností, i tam autoři poukázali na roli provokace - zapálení říšského sněmu - při nástupu Hitlera k moci. Jinou provokací, přepadením německého vysíláče německou jednotkou v polských uniformách, začal Hitler druhou světovou válku.

Vyprovokovaným incidentem v Tonkin-ském zálivu začala americká agrese ve Vietnamu. S provokacemi začínaly tzv. barevné revoluce, ukrajinský Majdan či „arabské jaro“. Rizika nové provokace se lze obávat při současných výhrůžkách amerických politiků vůči KLR. Provokace mohou mít spojitost s teroristickými útoky, jako byl atentát na koncertu v Manchesteru, mezi jehož 22 obětmi byli většinou děti a mladiství.

Prezident Trump se může snažit siláckými gesty v zahraničí čelit domácím potížím. Jak napsal bývalý a zkušený americký politik Paul Craig Roberts: „Jako člověk, který do politiky vstoupil z podnikání v nemovitostech a zábavním průmyslu, netušil Donald Trump, v jak hrozivém minovém poli se ocitne, promluví-li o potřebě navázat normální vztahy USA s Ruskem, či zauvažovat o smyslu další existence NATO. Teď je nový prezident v samém středu tohoto minového pole a miny mu jedna po druhé vybuchují pod nohama. A to pod přímým destruktivním řízením amerického vojenskobezpečnostního komplexu, který jak žárlivá a svárlivá kvočna sedí na bilionovém ročním vojenském rozpočtu, vyždímaném z nemilosrdně okrádaných amerických daňových poplatníků. Tím, že plánoval normalizovat vztahy s „nepřítelem“ vytvořeném vojenskobezpečnostním komplexem jen proto, aby se jim dal bilionový rozpočet ospravedlnit, představil se jako hrozba jeho moci a zisku. Což je důvod, pro který bude Trump buď ohnut až k zemi, nebo bude zbaven úřadu.“ (z článku Zteč na Trumpa, 20. 5. 2017 na www.novarepublika.cz). Zatím vývoj nasvědčuje spíše první variantě.

Zastánci globalizovaného kapitalismu se snaží udržet vliv a moc za každou cenu, třeba i nových válečných konfliktů. Zároveň chtějí přesvědčit případné oponenty, že jejich odpor bude marný, respektive odradit každého od jejich následování. Boj proti kapitalismu se stává stále náročnějším, ale nesmí nás to zastrážit!

Ilja Jihlavský, 25. 5. 2017

„Banánové“ republiky

Po obnově kapitalistického zřízení u nás bývá ČR pro svou závislost na svých západních „spojencích“ někdy přirovnávána k tzv. banánovým republikám. Tuto asociaci ještě více prohloubila květnová vládní krize odhalující bahno prokapitalistických politiků. Připomeňme si proto podrobněji fenomén „banánových“ republik - **příklad zřůdnosti kapitalismu.**

Banány, původně asijskou rostlinu, přivezli ve středověku Arabové do Středomoří a Španělska v 16. století do Karibiku a Střední Ameriky. Po staletí tam pak banány byly využívány především jako potrava pro otroky. V poslední třetině 19. století kapitán Baker dovezl několik trsů z Jamajky do Bostonu. V USA do té doby téměř neznámé ovoce rychle získalo velkou oblibu. Severoameričtí podnikatelé se rázně chopili nové příležitosti. Ovocnářské společnosti na čele s United Fruit Company za pár desítek let ovládly země Střední Ameriky. Pokud nebyly spokojeny s výhodami, které jim poskytovaly místní vlády, neváhaly je využitím svých zoldněřů „vyměnit“ a dosazovaly „své“ diktátory. Společnosti bohatly a Střední Amerika zůstávala chudá.

Pojem „banánové republiky“ jako první použil William Sydney Porter písař pod pseudonymem O'Henry. V povídkové knize Zelné hlavy a králové z roku 1904 paroduje

„operetní poměry“ ve smyšlené zemi Anchuria, již byl míněn Honduras, kde americký spisovatel a dobrodruh nějaký čas žil.

Dopady bezohledné politiky ovocnářských monopolů vylíčil kostarický spisovatel Carlos Luis Fallas v románu Maminka Yunai z roku 1941: „*Hořely chalupy, osemi bylo zadupáno, země byla zpřevracena. Hledali dobyvatelé fantastické smaragdy? Nikoli. Štáva země se měla proměnit v banány a kakao, které by pak na zahraničních trzích vyměnili za skutečné zlato.... Zakrátko však země přestala rodit banány a kakao ztratilo pro gringy cenu. Vytrhali své koleje, zničili mosty, opovržlivě poplivali vyčerpanou zemi a odešli triumfálně dobývat do jiných krajů.*“

V průběhu 20. století praktiky společnosti převzala diplomacie USA. Historii „banánových“ republik provázely intervence USA, vojenské převraty, dosazování nejhrůznějších diktátorů, masový teror, barbarské vykořisťování. I ve 20. století majitelé plantáží či dolů využívali systém otrockých smluv. Najímaní dělníci po podpisu závazků k zajištění živobytí museli nakupovat u majitelů a odpracování „dluhů“ je vrhlo na celý život do poroby. Běžnou byla střelba do stávkujících a demonstrantů, vraždění levicových a odborářských vůdců i představitelů opozice. Následně uvedu jen několik nejhrůznějších případů.

V Salvadoru vypuklo v lednu 1932

rolnické povstání v reakci na vojenský puč generála Martíneze. Povstalci pod vedením komunisty Agustina Farabunda Martího obsadili několik měst. Odpovědí armády byla nelitostná represe. Počet obětí řádění označovaného historiky za *la matanza* (masakr) není dodnes přesně znám. Odhady činí 10 - 30 000 mrtvých, zabit byl Martí i další levicoví a odboroví předáci.

Nikaraguu okupovala ve dvacátých letech námořní pěchota USA. Oficiálním cílem byla ochrana života občanů USA a jejich majetku. K likvidaci lidového povstání a Sandinových partyzánů nasazovala vojska USA letadla a kulometry. Nevyhlášená válka trvala šest let a rok po stažení amerických jednotek z Nikaragui byl Augusto Césare Sandino zavražděn na rozkaz loutky yankees, pozdějšího diktátora Somozy.

V létě 1954 v **Guatemale** CIA organizovala svržení demokraticky zvoleného prezidenta Arbenze, aby zabránila dokončení pozemkové reformy postihující United Fruit a místní velkostatkáře. Spisovatel Miguel Ángel Asturias v povídce La Galla vydané roku 1956 popisuje zážitky ze stejnojmenné vesnice: „*Ted' už nevěší, ted' zabijejí kulkou. Hrůza už je dokonala.... Hodně našich bylo zabito tajně, ve vesnicích, na cestách.*“ Převrat byl počátkem čtyřicetileté občanské války, která si vyžádala na 200 tisíc zabitých a nezvěstných. Podle analýzy Guatemalské komise pro pravdu a smíření zveřejněné

ve roce 1999, 93 % obětí má na svědomí armáda, bezpečnostní složky a pravicové eskadry smrti. 83 % všech obětí bylo mayského původu.

V **Salvadoru** padlo za obětí občanské války v letech 1979-1992 na 75 000 lidí, především z řad civilistů. V prosinci 1981 byli jednotkami krajně pravicové vojenské vlády pobiti až na dva všichni obyvatelé vesnice El Mozote na východě Salvadoru - celkem 372 osob. Ač vláda i jejich patroni v USA tvrdili, že šlo o operaci proti levicovým rebelům, následná exhumace těl prokázala, že oběti byli prostí vesničané a polovina z nich děti pod 14 let. Většina žen a dívek byla před smrtí znásilněna.

V **Nikaragui** měla desítky tisíc mrtvých na svědomí diktatura rodiny Somozů, jejímuž svržení v červenci 1979 nezabránilo ani nasazování letectva a bombardování sídlišť a továren, a následně teror oddílů contras vyzbrojovaných Spojenými státy.

Obrovské zisky severoamerických monopolů ze Střední Ameriky provázely potoky krve. Ke statisícům mrtvých, raněných a pohřešovaných je třeba také přičíst tři miliony uprchlíků, a to ze zemí, v nichž se počet obyvatel pohybuje mezi 5 až 15 miliony.

-ij-

JAK SE SÁZELO NA ZDECHLEHO KONĚ: STOJÍME ZA BABIŠOVÝM PREZIDENTEM?

Většinou bych jako reakci jednovětně napsal, že není třeba ztrácet čas na vypisování elaborátů proti kecalistům, kteří se nemohou vzpamatovat z komplexu vlastní neschopnosti a fanaticky podporují své svaté, v první řadě prezidentskou loutku českého i zahraničního velkokapitálu. Pokud mám přihodit větu druhou, pak tito lidé místo toho, aby se dotkli skutečné práce, sází na zdechlého koně. Pomýlili se už mockrát, vývoj je dal na slepou kolej a oni sami prokázali, že je problémy pracujících z masa a kostí vlastně nezajímají. Stačí jen stát za svým prezidentem. Přemýšlivý člověk by se v době vládní krize, tohoto souboje mezi Babišovými a Bakalovými v údajné „demokracii“, dostal do vnitřních rozporů. Lenivý hlupák a životní defetista má jasno.

Síla pokrokového hnutí v naší zemi byla nejen v odvaze a organizačních schopnostech, ale v prozíravé třídní politice a upřímně citěném internacionalismu. Tuto výzbroj

mnozí aparátčící současnosti a jejich sympatizanti vyměnili za plytkost v myšlenkách, organizační neschopnost a oportunistické chování, které má blízko tu ke kapitulantství, tu ke kolaboraci se zrádci pracujících, a k šovinismu, který je nejjednodušším řešením, když vlastní lenost dala selhat těm skutečným.

Tak často a tak hlasitě podporují svého prezidenta, prezidenta lobbistů a velkokapitálu, že se chce říct, že tento kecalistický radikalismus je prostě jen náplast na vlastní pohodlnost. Pouhou hloupostí se nedá omluvit vše. Ani přitroublý kult „intelektuála“, který byl uštván režimními médii pro tragikomedií ve švýcarské baně. Věncem z intelektuálního pozérství a učených bezobsažných blábolů je pak už jen věncem na rakev budoucnosti této linie.

Všechny učené recepty selhaly před tíhou reality a praxe v ní. Popsala se řada stránek.

O ničem. Pracující třída utekla do Babišova hnízda nebo do ještě horších podloubí. Zákonitě. Nemůžeme přece čekat, že bude podporovat něco, co tu neexistuje. Třídní organizace, revoluční síla neexistuje. Chybí. A radikální výkřiky v prázdné místnosti situaci nezmění, ať jste kredity či výsluhami omámeni sebevíc. Jsme jen součástí širokého proudu boje proti vykořisťování, proti kapitálu, proti válce a imperialismu obecně. Nejsme žádné specifikum, žádný ostrůvek, žádný neřešitelný problém. V tomto směru musí být komunisté vpředu, ne pohodlně sledovat dění odkudsi, mudrovat, nebo nedejbože kritizovat lid jako hlupáky, ovce. Přitom neschopnost pracovat v krizových regionech je dostatečnou vizitkou a ukazatelem, komu máme vytýkat neschopnost, hloupost, přemrštěné ambice.

Oficiální linie selhala. Na plné čáře. Logicky. Jsou v ní pozůstatky 80. a 90. let,

nepřinesla nic nového, naopak zanesla ještě hodně starých chyb. A teď je pro ni snadnější dostávat se do chomoutu se Zemanem, Babišem, skýmkoli, kdo dá. To, co představuje údajné komunisty, vsadilo na zdechlého koně. Není to ale naše sázka.

Mix maloměšťáctví, stupidity „zdravého selského rozumu“, knížecích rad, šovinismu a loajality ke kapitálu v podobě dnešního prezidenta je také odrazem nechutného kompromisu, výběru menšího zla, které může být pro údajné reprezentanty pohodlné, ve výsledku je to ale výběr smrtící. Nová hvězda komunismu nevyjde ani nad Lukoilem, ani nad údajnými čínskými investicemi a už vůbec ne nad údajnými soudruhy v kontrolních výborech. Nebuďme ale malověrní, stačí jen vyvětrat!

MP

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ**Jan Patočka**

Dnes žijeme v době, kdy došlo nejen k loupeži majetku nazývané církevní restitucí, ale také k vyhlášení nových svatých. Patří k nim např. – pomineme-li už svatého Václava Havla s jeho lavičkami a letišťem nedaleko věznic, kde prý trpěl za své názory – také Jan Patočka, filosof.

Moderátorky ČT prohlašují, že byl největší filosof, jakého jsme kdy měli. Bodejť, vždyť vystudoval v Heidelbergu u německého filozofa Martina Heideggera, který byl přesvědčeným nacistou a oddaným Hitlerovým obdivovatelem. Později se stal jeho oficiálním myslitelem.

Pravda je, že Jan Patočka musel, po roce 1948, opustit filozofickou fakultu.

Stal se však pracovníkem ústavu J. A. Komenského a publikoval. Byl dokonce, po Chruščovově kritice J. V. Stalina, jmenován členem filozofického kolegia ČSAV. Jinými slovy, za tzv. komunistického režimu prosperoval.

A v roce 1962 si dokonce podal přihlášku do KSČ! Jako ručitele požádal svého žáka Jana Fojtíka, tehdy redaktora Rudého práva, s tím, že pochopil, že marxismus-leninismus je moderní filozofií a že ho vyznává.

Vedení KSČ tehdy bylo jiného názoru a jeho žádost o vstup do KSČ odmítlo. Co se odehrálo později, je známo. Kdosi – zřejmě pan Pavel Tigrid z Paříže, který sám nezastíral svou spolupráci s CIA – s ním manipuloval.

Ptáme se: Byl-li už Jan Patočka vyhlášen za svatého, protože byl první mluvčí Charty 77 a zemřel na mozkovou mrtvici v důsledku přílišné radosti z toho, že v Národním divadle byla Charta 77 učiněna předmětem veřejného i světového zájmu, je to v pořádku?!

F-ik

Kde zůstala kvalitní ideologická práce po IX. sjezdu KSČM?

Od IX. sjezdu KSČM uplynul rok a určitě je hodně komunistů (a nejen členů MLOKů), kteří od zřízení funkce místopředsedy ÚV KSČM pro ideologickou práci, zvolením Josefa Skály do této funkce a od jeho ideologického oddělení, očekávali více aktivity a prezentace této činnosti jak ve vnitrostraničské práci, tak na veřejnosti.

To, co mně momentálně ne ideologické práci strany chybí, je její koncepčnost a cílevědomost. Víme všichni dobře, že dlouhodobá absence v řízení a realizaci ideologické práce ze strany vedení KSČM se negativně odrazila v nízké agitační a propagační činnosti strany při působení na myšlení lidí a na jejich zapojování se do programových cílů KSČM.

Domnívám se proto, že J. Skála spolu s vedoucím ideologického oddělení by měli přijít mezi lidi (i prostřednictvím médií) a říci jim, jak si vůbec ideologickou práci ve straně představují. Osobně jsem přesvědčen, že soudruh místopředseda spolu s ideologickým oddělením by měli vypracovat „**Novou koncepci ideologické práce po IX. sjezdu KSČM**“, tuto předložit k projednání a schválení ÚV KSČM a její úkoly přenést na krajské a okresní výbory strany. Ono se těžko něco prosazuje, když není vytvořena ani organizační struktura pro zřízení ideologických komisí na stupni KV a OV KSČM. Situace je taková, že některé OV strany ideologické komise zřizeny mají, jiné OV pak tyto komise nemají (viz OV KSČM Pardubice).

Bez vytvoření koncepce ideologické práce a jejího prosazování z centra směrem dolů se

to prostě nepodaří. Závěrem mého příspěvku bych chtěl pozvat místopředsedu ÚV KSČM Josefa Skálu na nejbližší plenární zasedání Marxisticko-leninského odborného klubu, aby jeho členům objasnil, jak si dále představuje koncepci ideologické práce a její realizaci v podmínkách činnosti strany po IX. sjezdu.

V neposlední řadě čas velmi rychle běží, a než se nadějeme, bude konec sjezdového období a budeme „bilancovat“. Jde však o to, abychom měli co hodnotit.

Josef Jirků, MLOK

K volbě prezidenta

KSČM se dle vyjádření jejího předsedy V. Filipa (v duelu s A. Babišem na TV Barrandov 18. 5. 2017) bude určením toho, koho podpoří při volbě prezidenta, teprve zabývat. Na první pohled je tedy nejasné, koho podpoří, nebo zda stanoví svého vlastního kandidáta. Dle informací prosáklých z kuloárů funkcionářského aktivu strany, nejspíše by mělo jít o podporu M. Zemana. Sice jistého vlastence, stoupence spolupráce nejen s EU, ale i s Ruskem a Čínou, avšak na straně druhé principiálního zastávce jak EU (včetně urychleného přijetí eura), tak zvýraznění úlohy NATO v mezinárodní politice. Politika, který svého času jako premiér ČR podpořil agresi NATO v Jugoslávii, včetně Havlova „humanitárního bombardování“.

Vše vypadá tak, že vedení KSČM, která se opět slovy V. Filipa prezentovala jako strana „radikální levice“, se svým vlastním kandidátem nepočítá. Ani se vlastně zřejmě nepokusí o vybrání a prezentaci společného kandidáta se sobě blízkými politicky orientovanými subjekty jako je Strana demokratického socialismu, SPAS, Levicový

klub žen, Klub českého pohraničí apod. Z navržených kandidátů by to pak mohl být např. básník K. Sýs nebo prof. J. Keller, doc. Švihlíková.

S takovými kandidáty by KSČM mohla využít předvolebního klání k šíření komunistických a vskutku socialistických názorů.

J. B.

Co očekávám od volebního programu KSČM

Aby strategickým cílem KSČM byl socialismus jako společenský řád, který zajistí pro převážnou většinu obyvatel ČR lepší životní podmínky než kapitalismus, zejména právo na práci, na bydlení, na bezplatné vzdělání i zdravotní péči i na důstojný důchod, občanskou samosprávu s prvky přímé demokracie atd.

Je třeba komplexní systémovou změnu a nikoli jen úpravy v rámci současného systému, který zvýhodňuje jen malou skupinu bohatých a mocných. Na dlouhé cestě k budování socialismu by si měla KSČM vytyčit pro nadcházející volby do PS PČR v říjnu 2017 program:

= prosadit progresivní zdanění příjmů a kapitálu velkých korporací, bank, oligarchů a spekulantů a tak spravedlivěji rozdělit daňové břemeno;

= prosadit vrácení zdrojů vody a nerostných surovin z rukou zahraničních vlastníků do rukou státu;

= prosadit pravidelnou a dostatečnou valorizaci důchodů a sociálních dávek a zavést institut tzv. minimálního důchodu nad úroveň životního minima;

(Pokračování na s. 10)

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

(Dokončení ze s. 9)

= prosadit zákon o majetkových příznacích pro všechny občany nad stanovenou výši majetku;

= prosadit vystoupení z NATO a varovat před neodpovědnou přípravou armád NATO na válku proti Rusku;

= prosadit zákon o sociálním bydlení, podporu družstevního bydlení a obecní bydlení s dostupným nájemným;

= posílit strategickou kontrolu státu v klíčových oblastech ekonomiky (energetika, bankovníctví, zahraniční obchod, těžba surovin, informační služby);

= trvat na zdanění příjmů z církevních restitucí;

= bojovat proti nadměrnému zvyšování cen plynu, elektrické energie, užitkové a pitné vody, stočného, tepla a paliv;

= zvýšit reálnou úroveň mezd a platů pracujících, aby z růstu ekonomiky neprofitovali jen velkopodnikatelé, banky a spekulanti;

= nahradit současný systém řady zdravotních pojišťoven vznikem jediné státní zdravotní pojišťovny a zřídit páteční síť neziškových nemocnic a lékáren;

= podporovat rodiny s dětmi cestou sociální podpory, rodičovské dovolené, daňových úlev a kvalitní infrastruktury školských zařízení;

= přijmout ústavní zákon o obecném

referendu a o lidovém vetu a zjednodušit vyhlášení místních a regionálních referend;

= prodloužit promlčecí lhůty u tzv. privatizačních zločinů a provést inventuru „rozprodeje“ státního majetku po roce 1989;

= požadovat důslednou právní ochranu ohrožených společenských skupin (dětí, seniři, nemajetní, invalidé) a bezplatnou právní pomoc pro všechny;

= vyvodit osobní a trestní odpovědnost konkrétních činitelů státu a místních samospráv za nekompetentní rozhodování, nedbalost a závažné chyby;

= odmítnout účast armády ČR v zahraničních misích bez mandátu OSN a důrazně odmítnout výstavbu cizích vojenských základů na území ČR;

= usilovat o demokratizaci Evropské unie a jejích institucí;

= klást důraz na řešení migrační krize, na stabilizaci poměrů v místě jejich vzniku a na větší odpovědnost velmocí a požadovat od orgánů EU regulaci migrace při respektu k suverenitě členských zemí.

Jen za těchto podmínek bude mít program KSČM podporu širokých vrstev obyvatel ČR.

B. Mach

Revoluční avanturismus

Nezvrátným faktem mnohokrát doloženým současnou praxí v zemích západní i severní Evropy je, že pro převážnou většinu muslimských imigrantů jsou prvořadými

Alláh, Mohamed, Korán, právo šaria a kmen, případně nenávisť k nevěřícím, speciálně k evropským bělochům a především Židům. Týká se to jak současně, z větší části nelegální muslimské imigrace, tak i této imigrace žijící v Evropě již v několika generacích. Tuto jejich kulturní a náboženskou nekompatibilitu, vyznačující se mimo jiné i hrubě nerovnoprávným vztahem k ženám, nebo praktikovanou pedofilií, dokládají, na rozdíl od řady dřívějších imigrací do naší vlasti, například ze strany Řeků, více slovanských národů, Vietnamců apod., jejich okázalý nezájem o integraci do kultur těchto zemí, vynucování zákazů tradičních náboženských symbolů v těchto zemích, nerespektování jejich právních řádů, fyzické útoky na místní obyvatelstvo, vznik „no-go“ zón, i přibývající teroristické činy. Není od věci zde připomenout výrok tureckého prezidenta Recepta Tayyipa Erdogana: „Islám je jenom jeden.“ Jinak řečeno - umírněný muslim je špatný muslim, nebo bonmot prezidenta Miloše Zemana: „Každý muslim není terorista, ale každý terorista je muslim.“

Myslím proto, že se lze s úspěchem domnívat, že nějaký pseudolevicový sociální boj za blahobyt skupiny, v jejich očích nevěřících pomatenců, je zcela mimo jejich zájem i oblast chápání, a křčovitá snaha v jistých člancích listu Dialog, prezentovat je téměř jako třídně uvědomělý proletariát, zavádí čtenáře na scesti neodpustitelného revolučního avanturismu.

Revoluční avanturismus, viz Lenin, V. I.: Spisy 6, Praha 1953, s. 287

Karel Košťál, MLOK

Poznámka redakce: Odkaz na V. I. Lenina nesedí, ale o to ani tak nejde. Je třeba odmítnout závěr textu autora, kde obviňuje „Dialog“, že v jistých člancích prezentuje „muslimské imigranty“ jako „téměř třídně uvědomělý proletariát“ (což ničím nedoložil a ani nedoloží) a tím prý „zavádí čtenáře na scesti neodpustitelného revolučního avanturismu“. Jinak řečeno: revolučně neodpovědného jednání. Nesmysl!

Zaprve: v žádném z článků věnovaných imigraci, není v „Dialogu“ prezentováno tvrzení, že jde o „téměř třídně uvědomělý proletariát“.

Zadruhé: z autorova textu, ve vztahu k muslimským imigrantům, vyvěrá až určitá rasová, neseriózní předpojatost.

Zatřetí: je faktem, že jsme publikovali pro některé čtenáře až příliš rozsáhlé texty na téma imigrace (z „dílny“ SMKČ). Přes některé více či méně razantnější formulace šlo však dle našeho názoru nejen o první a ucelené, marxistický, analytický a hodnotící text v této problematice. A to lze hodnotit jedine jako přínos při hledání pravdivého pohledu na dané téma.

NĚKDO TO RÁD HORKÉ... ale 1000 °C je už trochu moc aneb člověk míní a příroda činí ...

Cílem dnešního příspěvku je předložit téma, které dosavadní studium marxismu spíše přehlíželo přesto, že samotní klasi mu věnovali nezanedbatelnou pozornost ve svých dílech (např. Engels: Socialismus utopický a vědecký, Podíl práce na polidštění opice ad.). Jedná se o diskurz palčivě aktuální až v posledních přibližně 50 letech. Vnímavého čtenáře patrně již napadlo, že se jedná o problematiku přírodního prostředí. Tato tematika bývá zmiňována hlavně v souvislosti s necitlivými zásahy člověka do přírody, s exploatací přírodních zdrojů. Člověk se od počátku svého vývoje snaží uzpůsobit si prostředí kolem sebe tak, aby mu poskytovalo dostatek snadno dostupných zdrojů a bylo pro něj bezpečné. Tyto snahy jsou výraznější patrně od doby vzniku zemědělských společností. Tehdy člověk začal tvořit tzv. kulturní krajinu a zároveň v téže době vyvolaly jeho zásahy do porostu, do vzhledu krajiny, do přírodních zdrojů první environmentální katastrofy. Neolitický člověk, jeho komunita (kmen, rod) po určité době vyčerpala krajinu v těsné blízkosti své osady (vyčerpání půdy, zničení lesa) a celá komunita byla nucena přesunout se (bylo-li kam) do prostoru, kde bylo opět možné z krajiny čerpat. Z různých regionů a období je možné doložit případy i složitých a rozvinutých společenských systémů, které svými zásahy do přírody zlikvidovaly samy sebe a i když bylo jisté, že se říty do záhuby, stále opakovaly tentýž vzorec riskantního chování.

Rada marxistů i obecně levicově smýšlejících lidí argumentuje, že donutit stále bezohlednější kapital k ekologickému chování je nemožné a že v rámci kapitalismu jsou aktuální environmentální krize a kolapsy právě z důvodů bezohledného znečišťování přírody a nadměrné exploatace přírodních zdrojů.

Problémem pro současnou společnost není pouze příroda měnící se pod tlakem lidských aktivit, ale také zcela přirozené přírodní pochody, které lidská činnost neovlivňuje, ale tyto mohou mít fatální následky.

O tomto je také třeba uvažovat v souvislosti s naším programem. Je třeba této problematice vyčlenit místo a připravit na situace, které by mohly nastat a dost pravděpodobně nastanou v menší nebo větší míře.

Přestože považuji za základní determinantu marxistického pohledu na společnost rozporný vztah kapitalu a práce, základním kamenem zůstává primární dialektický vztah člověka a přírody, jejich vzájemná interakce. Proto se v dnešním sloupku věnuji alespoň jednomu aspektu, který je skutečně často přehlížen. Problematiku bych chtěla prezentovat na příkladu erupce velkých vulkánů. Pokud jste mávli rukou a hodláte článek odložit s námitkou, že s katastrofickými scénáři si na vás nikdo nepřijde, budu apelovat na vaši

unáhlenost. Na světě se nachází zhruba 2000 sopek, které někdy v historii vyprodukovaly erupci o síle rovné nebo větší stupni 7. Výbuch stupně 7 produkuje 100 km³ vulkanického materiálu, stupeň 8 pak 1000 km³. Jenom během 20. století došlo zhruba k 10 výbuchům stupně 6 a čtyřem stupně 7. V současné době jsou sledovány a monitorovány všechny známé vulkány a krátkodobá predikce erupce toho kterého z nich je velmi úspěšná. Vulkanologové však nedokáží předpovědět výbuch, ke kterému dojde za několik měsíců nebo let. Mohou pouze dokumentovat, že v sopce probíhá proces zvyšující explozivitu magmatu. Dokážeme rekonstruovat velikost a hloubku lávových komor, stupeň jejich aktivity, teplotu magmatu pod zemí, typ nebezpečí, jaký v sobě potencenální výbuch skrývá. V současné době není ani jeden suchozemský vulkán, který by prokazoval pravděpodobnost výbuchu v nejbližší budoucnosti s tím, že přesná predikce není možná, dokud nedojde k tzv. nulté fázi erupce, tedy momentu, kdy se magma tlačí na povrch a jeho tlak vyvolává primární chvění zvané tremor. Zjednodušeně řečeno, pokud je tremor dlouhotrvající a jeho intenzita neklesá, je doprovázen vývěrem plynů a případně dýmu, pak chybí několik hodin, dnů, v lepším případě týdnů k erupci, jejíž trvání se pak počítá na dny. Pravděpodobnost výbuchu tzv. supervulkánu, tedy sopky, jejíž magmatická komora v sobě skrývá alespoň 1000km³ roztavených hornin, je stejně velká pro příštích 10 let i 10000 let. Odbýt tuto skutečnost slovy: „my tu žádné sopky nemáme a jim, ať to klidně bouchne,“ je více než naivní. Erupce supervulkánu by ovlivnila život doslova každého jednotlivce na zemi, i kdyby tento vybuchl uprostřed Pacifiku. Přímé dopady (vytvoření nebo zvětšení kaldery, pyroklastické proudy, láva, vysoké teploty, tlaková vlna, spad popílku) bez výjimky zlikvidují život v bezprostřední blízkosti vulkánu. Rozsah totální katastrofy je přímo úměrný množství hmoty katapultované z magmatické komory. Tlaková vlna a případně pyroklastické proudy smetou, co bude stát v cestě. Jejich teplota, která se může pohybovat od 500 do 1500°C, také provede své. Proud plynů a lehčích sloučenin bude vymrštěn až do stratosféry, kde vytvoří temný filtr, obvykle velmi bohatý na síru, který jednak zabráni průniku slunečních paprsků, jednak bude dlouhodobým zdrojem kyselých dešťů. Po několika dnech klesne globální teplota na Zemi o několik stupňů, na velkém území přestane fotosyntéza, zvýší se koncentrace CO₂ v atmosféře, uhynie množství zvířat i rostlin. Nebudou realizovatelné lety v oblastech, kde bude ve vzduchu popílek (který je tvořen kousky tephry, což jsou vlastně miniaturní kousky vulkanických hornin). Jeho vdechování značí jasnou smrt. Dalším dopadem je kontaminace vodních

zdrojů. Propad globálních teplot by trval v lepším případě několik let. Ať už by takový vulkán vybuchl kdekoliv, nejméně jeden kontinent bude v absolutním ohrožení života. Nechci strašit, nemusí se tak stát příštích několik desítek tisíc let, ale může se to stát třeba za rok. Například na počátku 21. století znepokojila vulkanologů výraznější aktivita vulkánu Yellowstone, zvětšení lávové komory a časté tremory. Aktivnější byly všechny vulkány východního Pacifiku. Dnes je monitorována vyšší aktivita kampaňského vulkanického oblouku (Vesuv) a sopečného systému severního Atlantiku, kam patří třeba Island.

Na krizovou situaci je třeba být připraven. V momentě, kdy je blížící se erupce jasně prokazatelná, není čas provést účinná opatření ve větším měřítku a to platí zvláště tam, kde jsou řešení improvizovaná.

Je na místě otázka, zda současné politické reprezentace mají připravené záchranné scénáře pro případ nějaké větší, třeba i téměř globální katastrofy, zda by reagovaly na varování vulkanologů, seismologů, klimatologů apod., ale hlavně zda existuje politická, humanitární, ale hlavně ekonomická vůle takovým situacím skutečně účinně a plošně čelit. Patrně si všichni dokážeme představit paniku a chaos, které by přinesla informace blížící se katastrofy. Co by se dělo na zeměkouli, když by náhle zmizela třetina potravinových zdrojů, a to třeba na několik let. Jak by lidé v takové situaci reagovali? Jak by se zásoby a pomoc rozdělovaly? Co s milióny lidí bez střechy nad hlavou? Jak by se rozdělovala lékařská péče? Jak by vypadal život v oblastech bez vody, zásob, elektrického proudu... Sázet na to, zda by vyhrála solidarita nebo sobectví není na místě. Situace nemusí nastat v případě dobře připraveného scénáře.

V našem programu by mělo být místo jak pro výzkum možností zlepšování predikačních metod, pro vývoj takových technologií, které by dokázaly zmírnit dopady katastrof, případně je oddálit nebo jim i zabránit, ale také výzkumu technologií a postupů při záchrane lidských životů v případě, že nejhrošímu již zabránit nepůjde. To neplatí jenom pro supervulkány, ale také pro sopečné erupce menších rozměrů. Vždyť i takový Vesuv by zdevastoval nejméně polovinu Apeninského poloostrova a santorinský vulkán by mohl ochromit celé východní Středomoří.

Dalším fenoménem jsou zemětřesení nebo tropické hurikány. Jsou to sice jevy, jejichž vznik nedokážeme ovlivnit, ale dokážeme se účinně bránit. Klasickým příkladem je Kuba, kde tropické cyklóny proběhnou, ale nezanechají prakticky žádné oběti. Stát vydá instrukce k zabezpečení majetku, lidí i zvířat. Cyklón se přežene a vše je jako dřív. Škody omezeného rozsahu stát rychle opraví.

Naopak v sousedních zemích včetně USA jsou hurikány spojené s ohromnými škodami na majetku, ale hlavně na lidských životech. Stáčí vzpomenout přechod hurikánu Katrina v roce 2005, jehož ničivá energie byla eliminována na minimum centrálním bezpečnostním programem na Kubě a v plné míře se projevila v nejbohatší zemi na světě. Nejhorší dopady byly právě v těch regionech, kterými zmítala hospodářská krize. Oblast New Orleansu se ekonomicky nedokázala vzpamatovat, tisíce lidí přišlo o život a další statisíce se dostalo na sociální periferii. Dalším příkladem je tsunami vyvolaná zemětřesením v Indickém oceánu v roce 2004, kdy některé chudé oblasti byly ponechány svému osudu, i když byl čas obyvatele varovat, evakuovat. Podobně je tomu v případě oblastí zakoušených zemětřesením. I dopadům zemětřesení je možné účinně předjet. Předpověď zemětřesení je sice ještě méně účinná než předpověď výbuchu sopky, ale např. architektura s protiseismickými prvky dokáže vzdorovat velmi silným otřesům, osvěta a příprava obyvatelstva také hraje pozitivní roli. Totéž platí i o povodních.

Bohužel dopady přírodních katastrof jsou často umocňovány nečinností, vyčkáváním i nezájmem politických kapitalistických reprezentací nebo jejich totálním ignorováním preventivních opatření. Je zřejmé, že současný systém se nehodlá postarat o všechny v případě nějaké katastrofy, ani nechce investovat do prevence s výmluvou na finanční náročnost (rozuměj nerentabilitu). Bohužel ani nemůže řešit problematiku přírodních katastrof. Dnes již nezvládá ani zmírňovat nejalčivější dopady vlastní politiky, natož preventivně řešit následky katastrof, ke kterým nemusí ani dojít. Ochrana obyvatel před katastrofami je naprosto výběrová. Účinně vlnolamy, kvalitní odolná architektura jsou jenom v oblastech koncentrace kapitalu, a to velmi poskovnu. Velmi pofiderní je i způsob podpory vědy a výzkumu, kde je stále více prosazován aspekt zisku a zpoplatnění přístupu k vědeckému výstupu. Rada projektů stojí doslova na aktivitách dobrovolníků (prakticky celý systém monitoringu v parku Yellowstone realizují neplacení dobrovolníci) a nadstandardních, obětavých výkonů mnoha vědců, kterým je často vyhrožováno ze strany politické reprezentace v případě zveřejnění pravdivých dat (znám konkrétní příklady vulkanologů, kteří byli terčem výhrůžek ze strany politických reprezentací různých států). Rada významných objevů zůstává mimo praktickou aplikaci, protože se od nich nedá očekávat generování zisku a žádný stát nechce investovat do jejich realizace.

Shrňme, že konec světa v nejbližší době bezprostředně nehrozí, ale s přírodními katastrofami je třeba počítat.

(Pokračování na s. 11)

(Dokončení ze s. 10)

Jsou součástí existence vesmíru i zeměkoule a jsou poměrně časté. Pouze ta společnost, která staví na první místo život, zdraví, nezávadné podmínky pro život a rozvoj každého jednotlivého člověka, může skutečně omezit na minimum dopady těch fenoménů, jejichž vznik nemůže ovlivnit. Takovou společnost rozhodně není současný kapitalismus, jenž je už jenom vláčen krizí, kterou vyvolal a akceleroval.

Podíváme-li se zpět do dob reálného socialismu, shledáme, že řada neekologických nebo riskantních zásahů do přírody byla

realizována právě ve snaze konkurovat kapitalistickému západu nebo ve jménu větších výnosů, většího zisku. I když tento byl rozdělován jinak, tak stále platí: kde je cílem generovat zisk, tam je prostor pro kompromisy a nedůslednost, pro machinace, rizika a nespravedlnost. Ergo, socialismus, o jehož nastolení usilujeme, musí být, i z jiných v tomto článku nezmíněných důvodů, osvobozen od generování zisku. Jeho hybnou silou musí být potřeba celku i jednotlivce.

Věra Klontza-Jaklová

ROZHOVOR S ÁSTOREM GARCIOU, GENERÁLNÍM TAJEMNÍKEM KOMUNISTICKÉ STRANY NÁRODŮ ŠPANĚLSKA (PCPE)

1. Především, redakční rada *Bonjour Karl* by Vám ráda blahopřála k Vašemu nedávnému jmenování a popřála Vám hodně úspěchů v přidělených úkolech. Jaké to je, když Vás soudruzi vybrali k tak důležité povinnosti?

Děkuji, je radost zabývat se Vašimi otázkami. Pravdou je, že poté, co vás soudruzi zvolí, abyste převzali funkci generálního tajemníka, první, co pocítíte, je závrat' a obrovská zodpovědnost, protože problémů, jimž strana čelí, je mnoho a jsou velmi složité. Nic menšího než zorganizovat socialistickou revoluci v této zemi! Ale po těchto prvních okamžicích zjistíte, že, se všemi soudruhy z Politického sekretariátu, Ústředního výboru a s bojovnými radikály z PCPE neexistuje problém, jemuž bychom neuměli čelit. To je když pochopíte, že tato povinnost je obrovská čest, a já se budu snažit ji vykonávat co nejlépe.

2. Ve světle toho, co jsme četli, Vaše zvolení nebylo klidné. Co byste řekl komunistickým aktivistům a sympatizantům po těžké době, již PCPE prošla?

Nepopírám, že prožíváme velmi křečovitý okamžik v životě PCPE a že napětí, nahromaděné v posledních měsících, je v některých případech vyjádřeno náhle a málo konstruktivně. Ale situace dospěla do takového bodu, že čelíme likvidaci PCPE a jejímu zneschopnění coby nástroje k organizování základního úkolu každé komunistické strany, což není nic jiného než boj za uchopení politické moci dělnickou třídou.

Dnes takovým nástrojem určitě ještě nejsme, je to jeden z našich velkých problémů, jež leží před námi, a my budeme muset velmi tvrdě bojovat proti vlivu, jaký uplatňuje eurokomunismus a sociální demokracie v dělnickém a lidovém hnutí. Ale alternativou bylo nás opomíjet, vytěsnit, abychom mluvili jen sami k sobě. Jsou soudruzi, kteří to nepochopili, ale setkáváme se se stranickými organizacemi, abychom to vysvětlili, takže straničtí aktivisté otevřeně diskutují o všech faktech, které nám tu předložili, v procesu, jenž bude probíhat několik týdnů a vyvrcholí celostranickou konferencí na konci května.

3. V posledních letech dělnické a lidové boje ve Španělsku upadají. Jakou zprávu byste poslal dělnickému hnutí, teď, pár dnů před 1. májem, ve snaze změnit situaci?

Dělnická třída naší země si musí obnovit důvěru ve svou vlastní sílu. Bez organizovaného dělnického hnutí, připraveného bojovat, neexistuje možnost pokroku, ani pro dělnickou třídu, ani pro ostatní společenské složky, které jsou těžce zasaženy.

Po vypuknutí kapitalistické krize v roce 2008 proběhly v ochotě dělnické třídy bojovat dvě rozdílné fáze. V první docházelo k bojům na obranu proti pracovním reformám, proti ztrátě práv a rozsáhlému propouštění, prováděným pomocí tisíců a tisíců rejstříků regulace zaměstnanosti. Během onoho období byly vyhlášeny tři generální stávky, 29. září 2010 a 24. března a 14. listopadu 2012, a horníci vybojovali heroickou stávku v červnu 2012, demonstrující opět svou neobyčejnou

schopnost bojovat.

Nebylo ale jasno v cílech toho boje, nebylo dosaženo žádných vítězství. Nebylo pochopeno, že kapitalismus není v pozici, v níž by dělal ústupky, takže dynamické nátlakové vyjednávání vedlo do slepé uličky. Odborové hnutí bylo oslabeno a bossové neztráceli čas, rozběhli špinavou kampaň proti odborovým svazům, jež dokázala prostoupit široké složky dělnické třídy.

Tento proces byl spojen s příchodem forem sociálního boje proti krizi a jejím účinkům, jež dovedly k rozchodu s tradicí dělnického boje a jež se dokonce prezentovaly jako střety s ní. Tím odborářství a dělnický boj utrpěly mnohočetné útoky: na jedné straně zasahovali bossové a na druhé straně přišla různá vyjádření něčeho, co se potvrdilo jako nová sociální demokracie.

Nebyla zachována nezbytná nezávislost dělnické třídy. Program radikalizované maloburžoazie, jež naivně aspirovala na reformování kapitalismu v demokratickém a společenském smyslu, reakcionářskou utopií, v pohledu toho, co se skutečně stalo, dělnická třída převzala jako svůj vlastní. Dělnická třída nevěřila v boj a vložila veškerou svou důvěru do nejhoršího parlamentarismu, třída se chybně oddala buržoazní demokracii. Výsledky vidíte.

1. máj musí být tentokrát chápán jako první krok na zvrát' situace, nástup k protiútoku a začátek nového cyklu vybojování ofenzivy. PCPE bude trpělivě vysvětlovat tuto otázku na stovkách svolaných demonstrací. Jsou nutné střety bez ústupků s politikou vlády, aniž bychom vkládali důvěru v síly nové či staré sociální demokracie, protože dějiny dokázaly, že střídání v kapitalistickém vedení je nesmírný podvod na dělnickou třídu. Dělníci musí zesílit boj na všech frontách a komunističtí aktivisté musí být v čele toho boje, se skromností a pokorou, a pomáhat jak mohou a trpělivě odkrývat naše názory. To je cesta vpřed, shromažďovat síly s výhledem na rozchod s kapitalismem, výstavbou socialisticko-komunistické společnosti, v níž bude moc v rukou těch, kteří všechno vyrábějí: moc dělnické třídy.

Rád bych dodal, že dělnické hnutí musí převzít boj proti imperialistickým válkám, jež sílí a používají zahraniční vojenské základny v naší zemi. Strana navrhuje celému dělnickému hnutí, aby bojovalo pod následujícím heslem: Žádnou půdu, žádné moře, žádný vzduch imperialistům! Jsme přesvědčeni, že to je naše internacionalistická proletářská povinnost.

4. Od IX. sjezdu, pořádaného v prosinci 2010, PCPE zdůrazňuje, že úkolem dělnické třídy je připravit podmínky k uchopení moci a výstavba socialismu, komunismu. Jaké jsou pracovní priority strany při postupu k tomuto cíli?

Dějiny čas od času ukazují, že v rámci kapitalismu není pro dělnickou třídu ani pro všechny pracující východiska. Boj za okamžité výdobytky je nezbytný, ale nelze jej oddělit od boje o moc, boje za společnost, vedenou dělnickou třídou ve spojení s lidovými složkami. Dnes existují podmínky k uspokojení potřeb veškerého našeho lidu.

Není důvodu, proč by miliony lidí měly být bez práce, proč by měly mít mizerné mzdy, jež nepokryjí potřeby výživy, proč by tisíce

děti v naší zemi měly být v bídě. Jedinou překážkou je kapitalismus, v němž si hrstka oligarchů přivlastňuje vše, co společně vyrábíme. Socialismus, komunismus se potom stává nezbytným vyřešením problémů našeho lidu. Co vyrábíme společně, musí být věnováno naplnění společných potřeb, jiné cesty není.

Strana má před sebou ohromný úkol. Musíme se posílit a musíme chápat, že to je proces plný potíží. Vybudovali jsme jednotnou organizaci na politické, ideologické i organizační úrovni. Teď se musíme naučit pracovat metodicky, musíme lépe formulovat náš komunistický program, abychom jej propojili s potřebami naší dělnické třídy a našeho lidu, propojit jej s jejich boji. Náš hlavní zdroj je v řadách dělnictva, my musíme uskutečnit obrát' k dělnické třídě, schválený na našich sjezdech, musíme opět organizovat na pracovištích a ve výrobních sektorech, musíme pomáhat organizovat boj a orientovat jej na třídní nezávislost. Musíme přispět k vytvoření společenské aliance mezi dělnickou třídou a všemi těmi, které nemilosrdně bije kapitalismus, musíme organizovat dělnickou a lidovou frontu, schopnou porazit kapitalismus, schopnou se zhostit obrovského úkolu - organizování socialistické, komunistické společnosti.

Komunistická strana musí být rozvíjena, dokud nedokáže navrhnout řešení všech problémů, jež dělnictvo nachází ve svých životech a boji. Mít jen dobré heslo nestačí, arogance je k ničemu. Odsouvá nás pryč a izoluje nás od mas. Musíme vysvětlovat, přesvědčovat, být trpěliví, organizovat, a musíme vědět, jak vytýčit cestu. Prioritou v příštím období je zaměření na dělnickou třídu a mládež. Budeme-li silní mezi dělnickou třídou, budeme silní ve společnosti; budeme-li silní mezi mládeží, je zajištěna budoucnost.

Také musíme zesílit ideologickou činnost, politická a ideologická nezávislost třídy je naléhavá. Musíme být více a lépe připraveni, protože schopnost nepřítelů manipulovat je ohromná. A jak už jsem zdůrazňoval, musíme zesílit boj proti imperialistické válce, již se lze zbavit jen tehdy, bude-li odstraněn systém, který ji vyvolává, imperialismus, a jeho zločinné aliance jako EU a NATO.

Už předtím jsem říkal, že problémy jsou obrovské, ale my jsme optimističtí. Strana se vydala správnou cestou, potvrdila se jako třídní, marxisticko-leninská, proletářská, internacionalistická strana. Dokážeme se stát nástrojem statisíců pracujících naší země, zbrání, sníž, v současném boji, získáme socialisticko-komunistickou budoucnost.

5. Byli jste první, kdo charakterizoval PODEMOS jako nedílnou sílu nové sociální demokracie. Myslíte, že praxe tuto analýzu potvrdila?

Ano, naše analýza se potvrdila. Od zrodu PODEMOS vyvíjí ideologické oddělení Ústředního výboru nesmírné úsilí nad politickým rozpracováním a ideologickým objasňováním, což bylo vyjádřeno v řadě publikací pod titulem „Boj proti nové sociální demokracii“.

Museli jsme ustát hodně velký ideologický tlak, ale marxismus-leninismus prokázal svou analytickou převahu. Měli jsme předešlý příspěvek Komunistické strany Řecka, jež, vystavena mnohem většímu tlaku, dokázala vzdorovat fenoménu Syrize, a objasnit své ideologické rysy. KKE si dokázala zachovat nezávislost a vytvořila tak nesmírný příspěvek k mezinárodnímu komunistickému hnutí, a tudíž tak pomohla i PCPE.

V každém případě musíme tenhle boj prohlubovat. Musíme pojmout všechny ty dělníky a lidové složky, jež byly někdy schopné vložít důvěru do nové sociální demokracie PODEMOSu, ale také PSOE nebo dalších sil hájících kapitalismus.

Komunistická strana si nemůže dovolit odpočinek na ideologické frontě. V příštím období se budeme snažit vysvětlovat způsoby, jakými se španělský kapitalismus snaží reorganizovat, úlohu, již v tom procesu hraje každá společenská třída a politické síly, které ji reprezentují, a zdůrazňovat úkoly, jež musí plnit dělnická třída.

6. V předešlém období jste vedl mezinárodní sekretariát PCPE. Jaké jsou podle vás problémy, jimiž se mezinárodní komunistické hnutí musí dnes zabývat?

V tomto bodě odkazují na to, co jsme řekli v teziích našeho 10. sjezdu, protože jsme nikdy neskrývali své analýzy a vyhodnocení krizové situace, již mezinárodní komunistické hnutí zakouší.

Především, chybí ideologická jednotna, což vedlo k tomu, že se určité strany změnilly v sociálně demokratické organizace, jež ztratily horizont boje k uchopení politické moci dělnickou třídou. To je obava, již máme, protože vidíme i přebírání ideologických pozic, jež vedou ke ztrátě třídní nezávislosti a k podřízení zájmů dělnické třídy zájmům jiných tříd. Takto jsou marxismus-leninismus, demokratický centralismus, proletářský internacionalismus zpochybňovány, a končí to zaujetím pozic na straně meziimperialistických rozporů, což dělnickou třídu odsuzuje být *kanonenfuter* ve vzájemných střetech kapitalistických mocností.

Když si všímáme politicko-ideologické krize, jsme přesvědčeni, že cesta vpřed spočívá na hluboké a čestné diskusi o problémech v různých strukturách debaty a koordinace na mezinárodní úrovni. Nikdy není dobrou metodou předstírat, že problémy neexistují, protože to zavádí k idealistickému způsobu práce. Chceme bratrsky diskutovat, chceme dobře znát podmínky boje každé bratrské strany a její každodenní praxi, a z toho chceme načrtnout užitečné závěry pro všechny komunistické strany. To vše nám umožní pokračovat v podnikání pevných kroků v mezinárodní spolupráci, což je prvek, o jaký jsme vždy pevně usilovali a jenž je naléhavý vzhledem k násilí imperialismu.

7. Na závěr, tento rok je poznamenaný 100. výročí Velké socialistické revoluce z října 1917. Pro dělnickou třídu a komunisty všech zemí to je nepochybně významné výročí. Prolomil ruský proletariát ledy, jak vyzdvihoval Lenin?

Ano. Jak zdůraznil Lenin, ruský proletariát prolomil ledy. A tím nám ukázal cestu vpřed. Jsme synové a dcery Velké říjnové socialistické revoluce; jsme dědici Komunistické internacionály, jež v letech 1920 a 1921 organizovala první komunistickou stranu v naší zemi, jež čelila diktatuře Prima de Rivery; těch, kteří bojovali v Říjnové revoluci roku 1934; těch, kteří bojovali v Černé dvouletce a bránili Republiku na frontě i v týlu; jsme zadlužení interbrigadistům, kteří obětovali své životy a / nebo mládí věci dělnické třídy a našich lidí, s nimiž vedli partyzánský boj, s tisíci a tisíci španělských bojovníků, kteří čelili nacismu a fašismu po celé Evropě; sledujeme linii mužů a žen, kteří utajovaně bojovali v temnotě frankismu, těch, kteří čelili eurokomunistickému puči a drželi vztyčené vlajky ve smutných dnech kontrarevoluce v Sovětském svazu.

V naší komunistické straně jsou uloženy všechny tyto historické zkušenosti. Naše komunistická strana je dědicem a následníkem cesty započaté ruskou dělnickou třídou 7. listopadu 1917. Bojujeme za to, abychom se vyrovnali ženám a mužům, kteří byli našimi předchůdci v tomto boji, naše generace je další spojnicí oné cesty, jež povede dělnickou třídu k vítězství. Jak řekl Miguel Hernandez, nikdy se nevzdáme nejstaršího z našich snů.

Nechci skončit, aniž bych vám blahopřál za práci, již vykonáváte. Je velmi významné, že existují nástroje, jež pomáhají v boji ideologicky i kulturně. Přeji vám hodně úspěchů.

Velice děkuji.

*Tento rozhovor byl zveřejněn v digitálním magazínu *Bonjour Karl* 27. dubna 2017.*

Překlad anglické verze Vladimír Sedláček

SVĚT BALANCUJE NA POKRAJI VÁLKY

Američtí státní představitelé poskytli v posledních dnech mnoho provokativních rozhovorů a projevů, zaměřených proti KLDL a podtrhujících rostoucí nebezpečí rozpoutání války v Pacifiku. 4. 4. 2017 po dalším testu korejské balistické střely vydal ministr zahraničí Rex Tillerson prohlášení: „USA se již dost nahovořily o Severní Koreji. Nemáme již žádní další komentáře.“

Význam těchto záhadných a hrozivých prohlášení později osvětlil pensionovaný generál John „Jack“ Keane, hlavní poradce Hillary Clintonové v prezidentské kampani, který v listopadu 2016 odmítl Trumpovou nabídku funkce ministra obrany. Keane sdělil pro „Times of London“: „Preemptivní úder na odpalovací zařízení raket, podzemní nukleární síla, na dělostřelecké a raketové jednotky, na velitelská a vládní stanoviště jsou jediné možnosti řešení. Rychle a nebezpečně se blížíme k vojenskému řešení korejského problému.“ (Preemptivní úder je takový, který předchází útoku protivníka a znemožní ho v budoucnosti.)

1. 4. 2017 prezident Trump deklaroval, že je připraven jednostranně zahájit válku proti Severní Koreji.

Bývalý ministr obrany Ashton Carter, příznivec války proti KLDL a ČLR, nedávno uvedl, že válečné operace proti oběma státům budou mít velmi násilný charakter, který jsme nezažili od konce války v Koreji v roce 1953, ve které zahynulo 3 až 4 miliony Korejců.

I když Bílý dům hrozí rozpoutáním válečného konfliktu v Pacifiku, americká mainstreamová média volají po další eskalaci hybridní války v Sýrii, jako odpovědi na údajný plynový útok vlády Bashara Assada proti opozici.

USA, Velká Británie a Francie navrhly v RB OSN rezoluci odsuzující útok. Trump odsoudil údajný útok jako hnusnou akci Assadova režimu, za kterou je odpovědný postup jeho předchůdce Obamy. USA se plně zapojují do konfliktu v Sýrii a Iráku, kam vysílají bez souhlasu Kongresu stovky svých vojáků.

Mluvčí Pentagonu sdělil minulý týden deníku „Los Angeles Times“, že koalice nebude zveřejňovat nebo potvrzovat informace o počtech živé síly, zbraní a bojové techniky vysílané na Střední východ.

Trump tento postup zdůraznil v interview pro „Financial Times“: „Nepředstavuji Spojené státy minulosti, které oznamovaly, kde udeří na Středním východě...; proč o tom hovořit, není k tomu žádný důvod.“

Probíhající konflikt v Sýrii a potenciální preemptivní úder proti KLDL jsou přípravou další americké hybridní války cizíma rukama, které mají poštvat geopolitické protivníky USA - Ruskou federaci a ČLR, proti kterým jsou vlastně zaměřeny.

1. 4. 2017 se přesunulo dalších 1350 vojáků NATO do posádky Orzysz v severovýchodním Polsku, u hranice s ruskou Kaliningradskou oblastí. Tyto jednotky společně s mnoha dalšími silami NATO, dislokovanými v Polsku, Estonsku, Lotyšsku

a Litvě mají podle Tillersona čelit údajně hrozbě „agresivního“ Ruska.

Očekává se, že v krátké době několika dní prezident Trump bude dále zvyšovat napětí s Ruskem pod záminkou, že Rusko narušilo „Smlouvu o zákazu rozmístování jaderných střel středního doletu“, uzavřenou před rozpadem SSSR.

1. 4. 2017 prezident Trump podepsal dvě směrnice rozšiřující obchodní válku USA s ČLR. Nezapomněl při tom oznámit, že jeho jednání s prezidentem ČLR Si Ťin-pchingem budou složité.

Prezident Trump rovněž prohloubil napětí s Německem, na kterém požadoval, aby i ono, jako členský stát NATO zvýšil svůj válečný rozpočet na 2% HDP. Ministr zahraničí Německa Gabriel na to reagoval tím, že obvinil USA z rozpoutávání obchodní války a vyzval EU, aby protestovala proti chování USA u WTO.

Zatímco Spojené státy jsou centrem přípravy na globální válku, prohlubující se krize nového světového řádu přizivuje napětí v globálním rozsahu.

Jen několik dní poté, kdy Velká Británie oficiálně zahájila BREXIT podle článku 50 Lisabonské smlouvy, dostala se Británie se Španělskem do sporu o Gibraltar. Bývalý vůdce konzervativní strany Michael Howard 2. 4. prohlásil, že Británie musí být připravena k vojenské obraně Gibraltar.

Japonsko se bez ohledu na svou porážku ve II. světové válce a smlouvy, která mu zakazuje vést války, znovu vyzbrojuje. Tento měsíc bude spouštět na moře již druhý námořní nosič helikoptér. V březnu vydala vláda „Liberální demokratické strany“ návrh na nákup útočných zbraní, jako jsou letadlové lodě a balistické střely dalekého dosahu, při tom zákaz vlastnění takových zbraní je uveden v japonské ústavě.

Mezitím i Indie, bez zbytečného rámusu, reviduje svou nukleární doktrínu. Podle „New York Times“ Indie zvažuje preemptivní nukleární údery proti Pákistánu, v případě války.

Podobně, jako před zahájením I. světové války se Svět postupně mění v sud střelného prachu.

Jakékoli ohnisko může být imperialismem využito jako rozbuška k rozpoutání řetězové reakce konfliktů, které mohou přejít ve světovou válku. A již v průběhu hodin by zde mohly být desítky milionů mrtvých obětí.

Nesmírné nebezpečí vypuknutí nové války vychází z prohlubující se ekonomické a sociální krize všech imperialistických velmocí. Kapitalistické vládnoucí třídy mají pouze jediné východisko z krizové situace – novou světovou válku, se všemi hrůznými důsledky pro lidstvo.

Mezinárodní komunistické a dělnické hnutí musí postavit proti přípravě války svůj program – zbavení kapitalismu politické moci.

Andre Damon – wsws.org
Překlad: K. K.

KAPITALISMUS PŘEDURČEN KE ZHROUCENÍ V DŮSLEDKU BOJE LIDOVÝCH MAS

Prohlášení deníku Rodong Sinmun (Dělnické noviny), ústředního orgánu Korejské strany práce, ke Svátku práce

1. máj je spojen s rozsáhlou demonstrací pracujících v Chicagu ve Spojených státech, kteří požadovali osmihodinovou práci. Boj zasáhl nejen společnost ve Spojených státech, ale i celou kapitalistickou společnost, neboť to byla erupce zuřivého odporu a hněvu vykořisťovaných pracujících mas proti neomezenému vykořisťování a útlu kapitalistů.

Od té doby uplynulo jedno století a desítky let. Nicméně přání pracujících mas chránit skutečnou pracovní práva a právo na existenci a užívat si nezávislého a tvůrčího života se ještě nenaplnila.

Boj o existenci právem džungle převažuje jako hlavní zákon v socioekonomickém životě, malá hrstka privilegovaných tříd legálně vykořisťuje většinu pracujících mas v kapitalistické společnosti kvůli nevyhnutelným systémovým rozporům. Je to

kvůli imperialistickým reakcionářům, odmítajícím rozvíjející se éru a dějiny, aby dovednější metodou pokřikovali o věčnosti kapitalismu.

Konstruktivní vady protilidového kapitalistického ekonomického systému jsou faktorem, který v každém okamžiku ohrožuje životně důležité práva pracujících.

Pracovní práva jsou nezákladnějšími právy pro existenci lidského bytí. Ale v kapitalistických zemích se počet lidí, kteří putují ulicemi bez práce, zvyšuje s tím, jak dny plynou.

Tam, kde dochází k vykořisťování a útlu, bude existovat odpor. Kapitalismus se propadá do stále hlubší krize v důsledku neustále se zhoršující politicko-ekonomické krize, vyplývající z vnitřního rozporu jeho vlastní výstavby a protilidového vykořisťovatelského systému, čelícího boji širokých pracujících mas.

Je jasné jako poledne, že cesta pracujících mas světa spočívá v boji a zániku kapitalismu je nevyhnutelná.

ROZVOJ KLDL V PRVNÍM ROCE PO 7. SJEZDU KOREJSKÉ STRANY PRÁCE

V uplynulém roce po sedmém sjezdu Korejské strany práce (6. – 9. 5. 2016), který se konal uprostřed srdečných blahopřání a očekávání všeho sloužícího personálu a lidu a velkého zájmu všech krajanů a světa, zaznamenala vlast prudký pokrok v budování mocné socialistické země, který byl vytyčen ve velkém programu přijatém na sjezdu. Nejvyšší vůdce **Kim Čong Un** byl zvolen sjezdem na nejvyšší pozici v KSP a předsedou Komise pro státní záležitosti KLDL na čtvrtém zasedání Nejvyššího lidového shromáždění a poskytl rozhodující záruku pro urychlení konečného vítězství revoluční věci čučche. Politicko-ideologická pozice revoluce byla ocelově upevněna v boji za přestavbu celé společnosti v duchu kimirsensismu-kimčongilismu.

Po sjezdu následovala první konference předsedů základních organizací KSP, třetí konference aktivistů v hnutí za získání titulu sedmého pluku O Čung Hupa, devátý sjezd **Kim Ir Senova** socialistického svazu mládeže, sedmý sjezd Generální federace odborových svazů Koreje, šestý sjezd Demokratického svazu žen Koreje a osmý sjezd Svazu zemědělských pracovníků Koreje. Socha předsedy **Kim Čong Ila** byla postavena v okrese Samčijon, jeho rodném kraji, a mozaikové nástěnné malby zobrazující zářivé obrazy prezidenta **Kim Ir Sena** a předsedy **Kim Čong Ila** byly postaveny v základně chovu dobytka v oblasti Sepo a mnoha dalších jednotkách po celé zemi. Muzeum korejské revoluce bylo nádherně zrenovováno jako poklad čučche Koreje. Více než 360 jednotek získalo titul Rudého praporu tří revolucí a více než sto dalších jím bylo vyznamenáno dvakrát nebo třikrát.

V loňském roce byla úspěšně uskutečněna kampaň na rekonstrukci severozápadních oblastí v provincii Severní Hamjong. V Pchjongjangu byla postavena ulice Rjomjong a po celé zemi vyrostly dětské domovy, sirotčince, základní a střední školy pro sirotky, odpočinkové domy, zdravotní střediska pro válečné veterány a ubytovny. Vojenská kapacita země s jadernou silou jako páteří byla všestranně upevněna. V dubnu letošního roku proběhla k oslavě 105. narozenin prezidenta vojenská přehlídka a největší společný demonstrační výcvik KLA.

Byla zahájena všestranná ofenzíva k posílení budování ekonomického obra pod praporem samostatného rozvoje na prvním

místě, který je v souladu s duchem sedmého sjezdu KSP.

Společné setkání představitelů stranických, státních, hospodářských a vojenských orgánů, které se konalo v květnu 2016, vyhlásilo 200denní kampaň věrnosti, která přinesla průlom v realizaci pětileté strategie národního hospodářského rozvoje, navržené sjezdem. Průmyslové odvětví překročilo cílové hodnoty hrubé průmyslové produkce pro kampaň o 19 procent a tisíce továren a podniků překročily své roční ekonomické plány v předstihu.

Ve vědeckém a technologickém sektoru byl dokončen robotizovaný výrobní systém výroby korejského stylu a výrobní technologie elektrody pro elektrickou obloukovou pec UHP a byla vyřešena řada technických problémů, což bylo nutně potřebné nové posílení ekonomiky země.

S všelidovým generálním pochodem soběstačnosti a samostatného rozvoje směrem ke konferenci průkopníků dosahujících rychlosti Mallimy se hrubá hodnota průmyslového výkonu za první čtvrtletí roku zvýšila téměř o polovinu oproti stejnému období loňského roku.

Hrdinný pracovní tým vedený Ko Kjong Čchanem na šachtě 5. dubna dolu Kumgol důlního komplexu Komdok splnil svůj roční plán těžby rudy na 101,5 procent v předvečer Dne Slunce (15. dubna 2017). Mnoho pracujících splnilo své roční plány a plány pro první pololetí v továrnách a závodech a jejich počet se zvyšuje.

V letošním roce, věnovaném vědě a vzdělávání, byl všeobecný 12letý systém povinného vzdělávání uplatňován v plném rozsahu. Po celé zemi byly zřízeny technické vyšší střední školy, nový typ škol, a podmínky a prostředí pro vzdělávání zásadně modernizovány. Byla vybudována továrna na zdravotnický kyslík, Ústřední oční nemocnice Rjongjong a další zdravotnické instituce světové úrovně, které představily výhody systému socialistické zdravotní péče. Všechny takové hrdé úspěchy jsou skvělým výsledkem vynikajícího a zkušeného vedení vrchního vůdce **Kim Čong Una**.

Korejský sloužící personál a lid budou pevně semknuti kolem svého vůdce a bezchybně dosáhnou ambiciózního cíle stanoveného na sedmém sjezdu KSP, pozvedající prapor velkého kimirsensismu-kimčongilismu.

Korejská ústřední tisková agentura - KCNA
<http://www.kcna.kp>

Informace o aktuálním dění v **Korejské lidově demokratické republice** a rozsáhlé textové a fotografické materiály z dubnové návštěvy československé delegace přátelství v Pchjongjangu naleznete na internetových stránkách

Společnosti česko-korejského přátelství Pektusan

<http://www.kldr.info>

Ruce pryč od Koreje! Za spravedlivý mír v Koreji a celém světě!

POCTA ANTONIU GRAMSCIMU

„Pravda je revoluční.“ - Antonio Gramsci

Na protestantském hřbitově v Římě se konal pietní akt organizovaný novou Komunistickou stranou Itálie a Frontem komunistické mládeže, který utčil památku legendárního revolucionáře a Mussoliniho vězně Antonia Gramsciho (22. 1. 1891 - 27. 4. 1937).

S projevem vystoupil mladý představitel komunistů z PC a FCG Alessandro Mustillo:

„Antonio Gramsci se musí obracet v hrobě, když slyší komplimenty od pokrytců, kteří jsou členy PD (Demokratické strany) a silami z tzv. levice, které jsou zodpovědné za útok na práva pracujících, přítomnost Itálie v NATO, za protilidovou politiku EU. Gramsci

nebyl muž pro všechna roční období, byl komunist, chtěl socialistické revoluce. Kdo dnes pokusí zkrotit jeho odkaz a používat pro vlastní spotřebu v duchu údajné dnešní „demokracie“, nemá Gramsciho čest ani jeho intelektuální poctivost!“

Italští komunisté se stejně jako předchozí pokrokové generace přihlásili k osobnosti a odkazu Gramsciho se slovy:

„Památka Antonia Gramsciho obnovuje náš závazek bojovat za emancipaci dělníků z kapitalistického útlu, za socialistickou společnost. Ve jménu Gramsciho, věrní naši historii, pokračujeme až do vítězství!“

MP

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list

Číslo 332 - květen-červen 2017, uzávěrka 31. 5. 2017

Roční předplatné včetně poštovného 250,- Kč.

Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Vyhrazujeme si právo redakční úpravy příspěvků.

Vychází zpravidla jako dvouměsíčník. Přihlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na redakce@kldialog.cz, poštou na adresu **Josef Mráček, Pozňanská 437, 181 00 Praha 8** nebo na **MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou.**

Internetové stránky <http://www.kldialog.cz>.

Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.